

Αλφρα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΟ 5ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 150

ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ

ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΕΡΧΟΝΤΕ

ΤΟ ΑΙΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΝΕΡΟ, Η ΜΝΗΜΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΚΟΥΠΙΔΙ

Την Παρασκευή 7 Απρίλη, ο Μανώλογλου ακολούθησε από άγνωστο σημείο το σύντροφό μας Σωτήρη Ψαθά. Η παρουσία του έγινε αντιληπτή από το σύντροφο όταν ο Μανώλογλου άρχισε να το βρίζει και να τον απειλεί. Καταδιωκόμενος πλέον κατάφερε να φτάσει έξω από την κατάληψη, και την στιγμή που ο Σωτήρης προσπάθησε να μπει στο κτίριο της κατάληψης, ο Μανώλογλου του επιτέθηκε μαχαιρώνοντας τον στο πόδι. Βγαίνοντας έξω είδαμε το Σωτήρη ναιμορραγεί και το Μανώλογλου στην συμβολή των οδών Αλκαμένους και Ταρσού να μας απειλεί κραδαινώντας το μαχαίρι και φωνάζοντας "ελάτε ρε μουνόπανα". Στην προσπάθεια μας μαζί με γείτονες να σταματήσουμε το Μανώλογλου

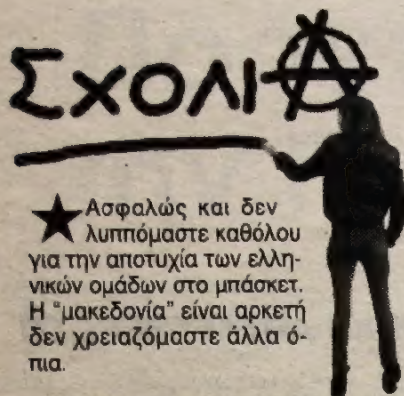
αυτός επιτέθηκε και μαχαίρωσε 4 φορές το σύντροφό μας Γιάννη Σταθόπουλο στο στομάχι. Στην σύγχυση που ακολούθησε και ενώ οι σύντροφοι μας αιμορραγούσαν ο Μανώλογλου κατάφερε να διαφύγει. Ο Μανώλογλου όπως μάθαμε από γείτονες, είναι γνωστός για τη φασιστική του δράση (από τραμπουκισμούς στην γειτονιά του, από τη συμμετοχή του στους κάθε φορά "αγανακτισμένους πολίτες", από τις στενές του σχέσεις με μπάτσους). Στην προσπάθεια μας να μεταφέρουμε τους συντρόφους μας στο νοσοκομείο είχαμε να αντιμετωπίσουμε κάποιους από τους γείτονες, που όλο τους το ενδιαφέρον περιορίστηκε στο να παρακολουθούν τα γεγονότα σαν απλοί θεατές. Η προσπάθεια του

φασίστα να τρομοκρατήσει ολοκληρώθηκε με την εμφάνιση των μπάτσων έξω από το σπίτι, που αμέσως επιδόθηκαν σε σωματικές έρευνες και απειλές κάθε τύπου καθυστερώντας στην ουσία τη μετάβαση των συντρόφων στο νοσοκομείο (ο Γιάννης βρισκόταν ήδη σε πολύ κρίσιμη κατάσταση).

Τελικά όταν μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο ο Σωτήρης έφυγε με ράμματα στο πόδι, ενώ ο Γιάννης μπηκε πειγόντως στο χειρουργείο χωρίς κανείς γιατρός να μπορεί να εγγυηθεί για τη ζωή του. Σύντροφοι και φίλοι μας έσπευσαν στο νοσοκομείο για να μάθουν την κατάσταση του Γιάννη και για να δώσουν αίμα.

Συνέχεια στη σελίδα 5

ΣΧΟΛΙΑ

★ Ασφαλώς και δεν λυπόμαστε καθόλου για την αποτυχία των ελληνικών ομάδων στο μπάσκετ. Η "μακεδονία" είναι αρκετή δεν χρειαζόμαστε άλλα όπια.

★ Και μετά απο όλα αυτά ο Αντρέας θυμήθηκε τον σοσιαλισμό. Μια βδομάδα πριν την ανύσταση...

★ Ομοσπονδία με το ΠΑΣΟΚ θέλει για τον συνασπισμό ο Κυρκος. Αλλά όπως και στο Κυπριακό, συντροφέ Λεωνίδα τους πρόσφυγες ψηφοφόρους δεν θα τους ξαναδείς...

★ 19 εκ. δολάρια ζητά η CIA για να ρίξει τον Σαντάμ. Σταθερά ιδεολογικές οι βάσεις του "ελευθερού κόσμου".

★ Λυντσάρισμα μπάτσων από ζωοκλέφτες στην Κρήτη. Μα γιατί δεν στέλνουν πια τους Εκαμίτες...

★ "Η Ν.Δ. θα μπει μπροστά σε όλους τους κοινωνικούς αγώνες" και την ευθύνη αναλαμβάνουν τα "κανίς της Κηφισιάς"...

★ Καταπληκτικό πράγμα αυτή η ελληνική ψυχή! Κάποιοι «δικοί μας» λήστεψαν μια παρέα Αλβανών μεταναστών. Και όταν αυτοί πήγαν να το καταγγείλουν, οι υπάλληλοι τους μάζεψαν και τους απέλασαν. Είμαστε (είσαστε) ανώτερη φυλή ρε!

★ Φοβούμενοι οι μπάτσοι δυναμικές απαντήσεις των αναρχικών για το μαχαίρωμα των δύο συντρόφων μας, έκλεισαν με ΜΑΤ και ασφαλίτες τις πόρτες των σχολών του κέντρου (ΑΣΟΕ, Πολυτεχνείο, Χημείο, κλπ). Και ακόμη οργανώνουν επιχειρήσεις «Αρετή» κάθε μέρα στην πλατεία. Πρωτόγονοι... Στην Τουρκία τουλάχιστον έχουν και νομοθετική κάλυψη. Κηρύττουν στρατιωτικό νόμο...

★ Τραπεζάκια και καρέκλες απέναντι από το Πολυτεχνείο, στην πεζοδρομημένη πλέον οδό Πολυτεχνείου, νέο κατάστημα Goody's στη γωνία Πατησίων και Στουρνάρη, ολοκλήρωση της πεζοδρόμησης των οδών Τζαβέλα και Μεσολογίου, πάνω από την πλατεία Εξαρχείων. Η «ανάπλαση» του κέντρου συνεχίζεται...

★ Α, ναι! Πιστός στην παράδοση, ο νέος υπουργός Δημόσιας Τάξης εξαγγείλε ήδη τον καινούργιο κύκλο συζητήσεων με τους Πρυτάνεις για το πανεπιστημιακό άσυλο. Τελικά για την εξουσία η έκφραση ολόκληρων κοινωνικών φαινομένων είναι θέμα ενός κτηρίου με κάγκελα γύρω-γύρω. Και όταν δεν είναι, φροντίζουν να βαρέσουν και κανένα συνταξιούχο...

★ "...Υπάρχει το πανεπιστημιακό άσυλο, το οποίο είναι νομοθετημένο. Συμφωνούμε όλοι ότι η διακίνηση των ιδεών, η ελεύθερη έκφραση πρέπει να μείνει ελεύθερη. Είναι όμως ελεύθερη όταν εκβιάζεται από δυναμικές ομάδες και όταν εξευτελίζεται και ποδοπατείται από όποιον έχει, συγκυριακά, τη μεγαλύτερη δύναμη στη χώρα; Υπάρχει δύναμη, άρα υπάρχει εξουσία, αυτόνομη και ανεξέλεγκτη η οποία εκβιάζει και διαστρεβλώνει..." (Ζήφης Βαλυράκης, υπ. Δημόσιας Τάξης, σε συνέντευξή του στην «Καθημερινή» της προηγούμενης Κυριακής (η εφημερίδα υπόσχεται να τον φιλοξενεί πιο συχνά στις στήλες της. Ο άνθρωπος έχει μέλλον).

Μπλόκος, μπλόκο: αποκλεισμός, περικύκλωση. Μπλοκάρισμα: αποκλεισμός, περικύκλωση, δέσμευση. Μπλοκάρω: περικυκλώνω, αποκλείω τη διέξοδο, δεσμεύω.

Ο ΠΩΣ ΒΛΕΠΟΥΜΕ, η λέξη μπλόκο και όλες οι συναφείς με αυτή, έχει έννοια εντελώς αντιθετική προς τις έννοιες των λέξεων "ελευθερία", "αυτοδιάθεση", που θέλουμε και πιστεύουμε ότι χαρακτηρίζουν τον άνθρωπο. Βγήκε όμως πριν κανένα μήνα ο διευθυντής της ασφάλειας Αττικής στην τηλεόραση με αφορμή τη σύλληψη κάποιων προζακίων να μας πείσει ότι με τη μέθοδο των μπλόκων έγινε κατορθωτή αυτή η μεγάλη επιτυχία της αστυνομίας (60 γραμ. προζακ βρήκανε), οπότε τα μπλόκα είναι αποδοτικά ως προς την προστασία των πολιτών, χωρίς να παρενοχλούν αυτούς οι οποίοι δεν έχουν τίποτα να κρύψουν από το νόμο (Μεγάλο Αδελφό). Δεν μας είπε όμως την ουσία των δύο ειδών μπλόκων που εφαρμόζονται ασταμάτητα, τον τελευταίο καιρό το ένα και αρκετά χρόνια το άλλο. Ούτε μας είπε για τα οφέλη της εξουσίας, τόσο τα άμεσα, όσο και τα μακροπρόθεσμα σε βάρος των πολιτών που υποτίθεται ότι προστατεύουν.

Το ένα είδος μπλόκου είναι και άμεσα επικερδές: αυτό της Τροχαίας. Είναι αυτό που γίνεται τις τελευταίες μέρες κάθε μήνα για να πληρωθούν μισθοί, συντάξεις και να καλυφθούν τα ελλείμματα των ταμείων που καταβροχθίζουν οι επιτήδιοι διαχειριστές του "δημόσιου χρήματος". Είναι αυτό που έχει γίνει μόνιμος έμμεσος φόρος σχεδόν για όλους του ενήλικες πολίτες αυτής της χώρας. Και όταν μιλάμε για έμμεσο φόρο, μιλάμε για αρκετά δις το χρόνο στις τσέπες τους. Παίζουν με σίγουρα λεφτά για πολύ συγκεκριμένους λόγους που σίγουρα τους ξέρουνε και τους συντηρούν.

Ας πιάσουμε τα κράνη και τις ζώνες που είναι και η μεγαλύτερη πηγή κέρδους γι' αυτά τα μπλόκα. Ο

Έλληνας οδηγός, λόγω ιδιοσυγκρασίας και λόγω κλιματολογικών συνθηκών είναι πιο αυθόρμητος και ανυπότακτος σε απλά πράγματα της καθημερινότητας. Λογικό είναι λοιπόν, όταν δεν κινδυνεύει να μη φοράει το κράνος και όταν δεν ταξιδεύει σε εθνικές οδούς με μεγάλη ταχύτητα να μην φοράει τη ζώνη, που ούτως ή άλλως και τα δύο είναι ενοχλητικά. Όλα αυτά υπό την φαινομενική ανοχή της αστυνομίας (ειδικά στις πόλεις). Φαινομενική, γιατί όταν θα έρθουν οι μέρες που θα πάρουν εντολή να γεμίσουν τα μπλοκάκια τους (και να πάρουν και το ταλνιράκι τους) αλοιμόνο σε όποιον βρεθεί μπροστά τους. Δεν πάει να είναι "παπάκι" που δουλεύει για 4 και 5 χιλιάδες την ημέρα, δεν πάει να είναι κανένα σαράβαλο με κανένα παπού μέσα, δεν τη γλυτώνει με τίποτα. Θα φάει κλίση ακόμα και για φλας. Τώρα μάλιστα που πιστεύουν ότι ωρίμασαν οι συνθήκες, ετοιμάζονται να δώσουν πριμ, ένα χιλιάριο στον αστυνομικό, για κάθε κλίση που θα κόβει. Εκεί θα νιώσουμε καλά την προστασία που μας παρέχουν.

Το άλλο είδος μπλόκου, το πιο καινούριο, αν εξαιρέσουμε συγκεκριμένες περιπτώσεις του παρελθόντος (βομβιστικές ενέργειες, ληστείες, καταδωξίες, αναζητήσεις συγκεκριμένων προσώπων), είναι αυτό της "αντι-τρομοκρατικής ομάδας συνεπικουρούμενου από ζητάδες, ασφαλίτες και διάφορους "συμπαθητικούς" τύπους του είδους. Το πρόσχημα για τα μπλόκα, είναι η ανεύρεση κύρια "τρομοκρατών" και κατά δεύτερο λόγο, εμπόρων ναρκωτικών, κλεφτών, νονών και δε συμμαζεύεται. Αυτό όμως παραμένει πρόσχημα για πολύ ευνόητους λόγους. Πρώτον, κανείς από αυτούς δεν πιστεύει ότι στις 6 και 7 το απόγευμα θα "τσιμπήσει" στην Αλεξάνδρας π.χ. κανένα "τρομοκράτη" να κουβαλάει κανένα οπλοστάσιο. Μετά, για τους εμπόρους ναρκωτικών δεν υπάρχει λόγος να στήνουν μπλόκα, μια που τους ξέρουν πολύ καλά και ποιο είναι και πού μπορούν να τους βρουν. Τι μέ-

νει; Κανένα προζόνι, κανέναν κλεφτάκος. Για τους νονούς και τους εκβιαστές δεν το συζητάμε (οι μεγαλύτεροι βρίσκονται στις τάξεις τους και οι μικρότεροι ελέγχονται από αυτούς).

Η ουσία του "θεσμού" (αυτό εξαρτάται από εμάς) είναι σ' αυτό που προωθεί και θέλει να επιβάλλει έμμεσα, άλλα σαφέστερα στην κοινωνία. Τι είναι αυτό; Τι άλλο θα μπορούσε να προωθεί ένας κατεχόμενη καταστατικός μηχανισμός πέρα από την καταστολή, τη διασπορά του φόβου και του τρόμου απέναντι στην εξουσία που τον έχει δημιουργήσει και τον συντηρεί; Είναι η εξοικείωση (αποδοχή) των πολιτών, στο να στρίβουν στην πρώτη γωνία του σπιτιού τους και να συναντούν 10 "νόμιμους" κουμποροφόρους που με την απειλή των όπλων θα τους στήσουν στον τοίχο, θα τους ψάξουν, αυτούς και το όχημά τους, θα τους μιλήσουν με το ύφος και τον τόνο που αυτοί θα επιλέξουν, θα τους εξευτελίσουν αν δεν τους αρέσει η εμφάνιση και τέλος αν δυσανασχετίσουν θα τους ξυλοκοπήσουν και θα τους σύρουν κατηγορούμενους στα δικαστήρια με όποια κατηγορία τους έρθει βολική, για την "προστασία" τους φυσικά.

Είναι η προοπτική της αποδοχής της απόλυτης κυριαρχίας τους, ακόμη και πάνω στις ζωές μας. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις, που πυροβολήθηκαν πολίτες, επειδή δεν σταμά-

τησαν σε κάποιο μπλόκο και κάποιοι από αυτούς σκοτώθηκαν, είτε γιατί δεν είχαν δίπλωμα, είτε γιατί είχαν κανένα γραμματίδιο χασίσ επάνω τους, είτε γιατί απλά και μόνο, δεν δέχονταν αυτούς τους όρους ελέγχου της ζωής τους. Και τότε παίζουν το ρόλο τους, οι σημερινοί μπροστάρηδες του κατασταλτικού αγώνα της εξουσίας, τα Μ.Μ.Ε. Βγαίνουν οι ειδικοί και λένε, "μα γιατί δεν σταμάτησε αυτό το παιδί" ή "και πώς θα εξοντωθεί το έγκλημα", βγάζουν στο γυαλί τους "καλούς" αξιωματικούς της αστυνομίας, που με μελιστάλαχο ύφος μας λένε πόσο μας αγαπάνε και πόσο ενδιαφέρονται για την προστασία μας και όλα αυτά βέβαια χωρίς κανένα αντίλογο. Φυσικό αυτό. Ο αντίλογος δεν βγαίνει στο γυαλί, παρέα με τα ανδρείκελα με τα περιέργα γυαλιά, βγαίνει στην καθημερινότητα, στους δρόμους, στους χώρους εργασίας και στους προσωπικούς ή μαζικούς αγώνες των αντιστεκόμενων ανθρώπων.

Μην παραμυθιαζόμαστε, τα μπλόκα στοχεύουν εκεί που στοχεύει η εξουσία σε όλες της τις μορφές, εκεί που έχει σπάσειτα μούτρα της, τις χιλιάδες χρόνια υπάρξεώς της και που θα συνεχίσει να τα σπάει μέχρι να καταλυθεί, γιατί έτσι να κάνει με τον αντίποδά της: ΤΗΝ ΑΝΥΠΑΚΟΗ.

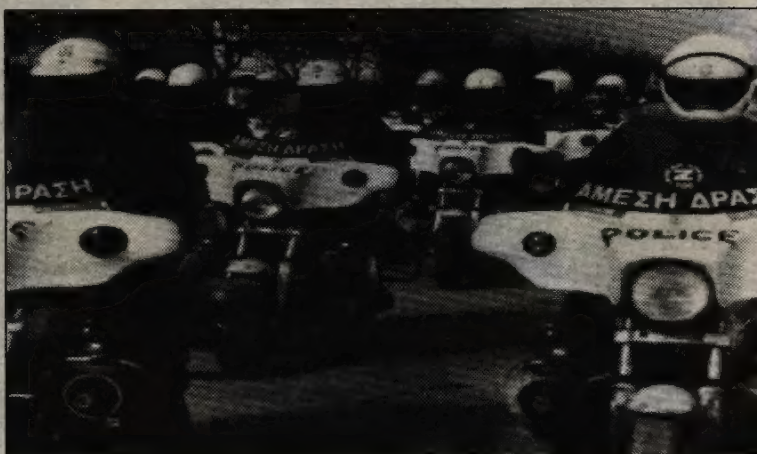
Α.Γ.Α.

Μπλόκα ...και μπλόκα

Τον τελευταίο καιρό έχουμε έντονο το φαινόμενο ενός τρίτου είδους μπλόκου που τείνει να θεσμοθετηθεί. Είναι τα μπλόκα από τα Μ.Α.Τ. των μη ελεγχόμενων από κομματικούς μηχανισμούς πορειών. Αρχής γενομένης από τη διαδήλωση υπεράσπισης της κατάληψης της "Βίλα Αμαλίας" και στη συνέχεια την πορεία συμπαράστασης των δικαζόμενων καταληψιών στέγης, καθώς και των συγκεντρώσεων στα δικαστήρια στην Ευελπίδων, εφαρμόζουν το αισχρότερο είδος μπλόκου που παραβιάζει το στοιχειώδες δικαίωμα του ανθρώπου, της υπεράσπισης αξιών.

Έτσι έχουμε πορείες κοινωνικών τάσεων ή εργατικών κλάδων αποκομμένες ουσιαστικά από την υπόλοιπη κοινωνία. Έχει κοπεί η κυκλοφορία στο πέρασμά της, τα Μ.Α.Τ. με την τρομοκρατική παρουσία τους αποκλείουν την πρόσβαση για τους λιγότερο θαρραλέους και μένουν πάλι αυτά τα αναθεματισμένα κανάλια που τρυπώνουν παντού, (πώς άραγε;) για να μας ενημερώνουν, κατά τις ανάγκες των αφεντικών τους, για πράγματα που αφορούν άμεσα εμάς και το σύνολο των πολιτών.

Θα το αφήσουμε έτσι;

Ιταλία: Στις σκευωρίες αντιγράφουν την Ελλάδα

ΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ Χρήστος Στρατηγόπουλος, Antonio Budini, Carlo Tesseri και Jean Weir παραπέμφθηκαν ενώπιον του ανακριτή προκαταρκτικών ερευνών του δικαστηρίου του Trento για τις 19-4-95.

Η κατηγορία αφορά δύο άλλες ληστείες (σε πρόσθεση αυτής του Serravalle-Chizola στην περιοχή του Rovereto, για την οποία ήδη δικάστηκαν στις 30-9-94 και καταδικάστηκαν όλοι σε 5 χρόνια φυλάκισης και ο Carlo σε 6 χρόνια) που πραγματοποιήθηκαν στα περίχωρα του Trento στις 20-7-94.

Η κατηγορία αναφέρεται πράγματι σε δύο ληστείες που πραγματο-

ποιήθηκαν ταυτόχρονα στην τράπεζα Casa Rurale Di Aldeno υποκατάστημα της Ravina και στην τράπεζα Calderari υποκατάστημα του ίδιου τόπου.

Οι σύντροφοι δήλωσαν ότι είναι εντελώς ξένοι σε σχέση με αυτές τις κατηγορίες, θεμελιωμένες μονάχα πάνω στην αστυνομική υπόθεση ότι όποιος πραγματοποιήσει τη ληστεία του Serravalle πρέπει οπωσδήποτε να έχει πραγματοποιήσει και τις ληστείες της Ravina τον περασμένο Ιούλιο.

(Μετάφραση από την εβδομαδιαία αναρχική εφημερίδα "Canenengo" τεύχος 31-3-95)

Κυκλοφόρησαν...

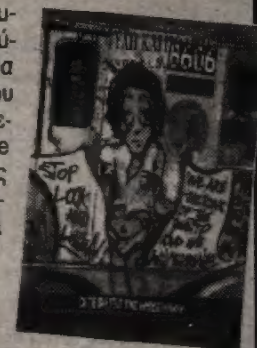
★ Κυκλοφόρησε το καινούργιο τεύχος (106) του δελτίου πληροφορήσης «Ο Αναρχικός» με κείμενα για την Τουρκία, την Κύπρο, μικρές ειδήσεις καθώς και με ανοιχτό γράμμα ενός μαρξιστή.

★ Από το Δαίμονα του Τυπογραφείου εκδόθηκαν τα «Χαοτικά Μανιφέστα». Πρόκειται για κείμενα του

Feral Faun που αποσκοπούν στο να βγάλουν τον αναρχικό ατομικισμό του Στίρνερ από την λήθη και να τον παραδώσουν στα χέρια των νέων αρνητών της κοινωνίας. Τα κείμενα αυτά δημοσιεύτηκαν από τις αρχές της δεκαετίας με τη μορφή άρθρων στο αμερικάνικο αναρχικό περιοδικό ANARCHY. Για επικοινωνία: Δαίμων του Τυπογραφείου, Τ.Θ. 312 61, Τ.Κ. 100 35 Αθήνα.

★ Κυκλοφόρησε το καινούργιο βιβλίο των εκδόσεων «Επαναστατική Αυτοοργάνωση» με τίτλο «Δύο παρεμβάσεις στη Θεσσαλονίκη», που έλαβαν χώρα τον Ιανουάριο του '93. Το θέμα της αναρχικής αλληλεγγύης και της μεταλλαγής του καπιταλισμού είναι πάντα ένα επίκαιρο θέμα που αφορά όλους μας για άλλη μια φορά... Για επικοινωνία: Εκδόσεις Επαναστατική Αυτοοργάνωση, Τ.Θ. 31531, Τ.Κ. 100 35 Αθήνα.

★ Από τους «Πειρατές της Ημισελήνου» κυκλοφόρησαν δύο καινούργιες μπροσούρες. Η πρώτη του Νόαμ Τσόμσκι με τίτλο «Νέα παγκόσμια τάξη» είναι κείμενο μίας διάλεξης που έδωσε ο συγγραφέας στο Κολλέγιο Bates το Γενάρη του '91. Η δεύτερη του Clarence Laurence με τίτλο «Ραπ, φυλή και πολιτική» εξερευνά τις επιρροές που εξασκούνται από τις αντιπαρθεμένες δυνάμεις της πολιτικής εξέγερσης και της «αυσεκασίας και προώθησης της κοινωνικής δυσάρεσκειας» στην εξέλιξη του Hip-Hop σαν μαζικό πολιτιστικό φαινόμενο. Για επικοινωνία: Πειρατές της Ημισελήνου, Τ.Θ. 313 62, Τ.Κ. 100 35 Αθήνα.

Εμπάργκο (καμία δικαίωση)

Η "ΔΙΚΑΙΩΣΗ" του εμπάργκο της Ελλάδας κατά της δημοκρατίας της μακεδονίας από το ευρωπαϊκό δικαστήριο μας έδωσε μια ακόμη εθνική νίκη. Η αυταπάτη συνεχίζεται. Η κατάσταση στα βαλκάνια μετά από τετράχρονη πολεμικές επιχειρήσεις, οδεύει προς μια περίοδο ύφεσης, πάντα όμως σε τεταμένη ατμόσφαιρα.

Μέσα σ' αυτά τα 4 χρόνια τα βαλκάνια έγιναν το πειραματικό πεδίο της νέας τάξης κυριαρχίας. Τα πάντα, ή σχεδόν τα πάντα, δικιάστηκαν από τους ιθύνοντες του πλανήτη, με στόχο και άλλοθι τον τερματισμό του πολέμου, αφού όμως πρώτα αυτοί τον υποκίνησαν. Και είναι κάτω από αυτούς τους πειραματισμούς που ο πόλεμος αποκτούσε ολοένα και μεγαλύτερη ένταση.

Η Ελλάδα (η μόνη, θεωρητικά αλλά και υλικά, ισχυρή δύναμη στο χώρο των βαλκανίων) αποτέλεσε μέρος αυτής της κρίσης, ενώ πιεζόταν για άλλους ρόλους τόσο από το εσωτερικό όσο και από το εξωτερικό. Η ανοιχτά φιλοσερβική στάση που κράτησε και κρατάει το ελληνικό κράτος, η εμπλοκή του στο ζήτημα της αυτονομίας της δημοκρατίας της μακεδονίας κυρίως και τον τελευταίο καιρό τα ζητήματα με την αλβανία ήταν τα σημεία που ένταξαν την Ελλάδα στην βαλκανική δίνη. Αν η φιλοσερβική στάση είναι μια κίνηση στα πεδία της πολιτικής στρατηγικής, το ζήτημα της μακεδονίας για ένα διάστημα τουλάχιστον, άνοιξε τους ασκούς του Αϊόλου, τόσο στην εξουσία όσο και στην κοινωνία.

Στην εξουσία, εκφράστηκαν οι ευδοκυριαρχικές αντιθέσεις και συγκρούσεις που πυροδότησαν την ε-

θνικιστική υστερία και τον πατριωτισμό. Δεν θα αναφέρθουμε συνολικά σ' αυτό το κλίμα που επικράτησε και στο αδιέξοδο του, αλλά σε ένα του αποτέλεσμα: Το εμπάργκο της Ελλάδας στην δημοκρατία της μακεδονίας τον Φλεβάρη του '94... Έχει προηγηθεί βέβαια το εμπάργκο όπλων στην βοσνία και το εμπάργκο στην σερβία από τους "συμμάχους".

Το εμπάργκο αυτό λοιπόν, αποτέλεσε την πολιτική έκφραση του εθνικισμού στην Ελλάδα. Ήταν η κίνηση εκείνη που έβγαλε από το αδιέξοδο την εξουσία. Όχι προς την πλευρά της επίλυσης των διαφορών με το κράτος της μακεδονίας, αλλά με την απόσυρση του ζητήματος από την κοινωνία, παραπέμποντάς το στη διεθνή διπλωματία. Και εκεί ακριβώς στόχευε. Η εκ των υστέρων αναγνώριση της λάθος επιλογής, της ανάδειξης δηλαδή του "σκοπιανού" σε κεντρικό πολιτικό - εθνικό ζήτημα, έπρεπε να κλείσει όσο το δυνατόν πιο ανώδυνα για την εξουσία. Τώρα αν αυτό είναι επώδυνο για τον λαό και την κοινωνία της μακεδονίας δεν απασχολεί κανέναν και πολύ περισσότερο το ελληνικό κράτος.

Είμαστε αντίθετοι και ενάντια στο εμπάργκο και σε κάθε άλλη κίνηση που χαρακτηρίζει τις διακρατικές σχέσεις και εκφράζει τις βουλήσεις του δυνατού ενάντια στον αδύναμο. Και που τις συνέπειες (πόλεμο, φτώχεια, εξαθλίωση) τις υφίστανται οι λαοί και οι κοινωνίες των ανθρώπων αυτών και όχι οι εξουσιαστικές ελίτ των αντιμαχόμενων.

Το χαρτί του εθνικισμού παίζεται και στην άλλη πλευρά των συνόρων. Η εξουσία στην δημοκρατία της μακεδονίας δεν μπορεί να κάνει αλλιώς. Η διαδικασία συγκρότησης εθνικού κράτους μας βρίσκει αντίθετους. Ο κάθε λαός, η κάθε εθνότητα μπορεί να χαρακτηριστεί και να αυτοπροσδιοριστεί όπως θέλει, η υπόστασή σε κράτος όμως είναι πηγή τυραννίας, εχθρότητας και πολέμων.

Τα κουρέλια των βαλκανίων ας γίνουν σημαία, σε μια διαδικασία απελευθέρωσης των κοινωνιών από τα έθνη - κράτη τους, για ένα άλλο όραμα, για ένα άλλο περιεχόμενο δράσης και ελευθερίας.

Γ.Κ.

Καταγγελία

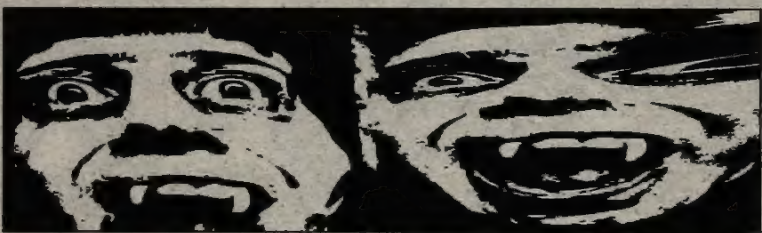
Την Πέμπτη 6-4-95 το πρωί, οι δύο φίλοι Δ. Σ. και Γ. Α., ξυλοκοπήθηκαν και τρομοκρατήθηκαν από δύο ένστολους κρατικούς συμμορίτες, μέσα σε γραφείο του 3ου Λυκείου Βόλου. Αρωγοί, θεατές και αίτιοι του ξυλοδαρμού και ψυχολογικής τρομοκρατίας των δύο φίλων, το "δικαστικό" σκυλόλο.

Οι δύο φίλοι πήγαν στο 3ο Λύκειο Βόλου για να συναντήσουν φίλο τους που σπουδάζει εκεί. Βρέθηκαν, λοιπόν, στο προαύλιο του σχολείου σε ώρα διαλείμματος. Για κακή τους τύχη, όμως, "έπεσαν" στην συνηθισμένη περίπολο σεμνών και ηθολόγων "καθηγητών", κοντά στις τουαλέτες του σχολείου.

Το καθηγητικό ασκέρι τους εντοπίζει (σ' αυτό βοηθά και το ... προκλητικό ντύσιμό τους, που καθόλου δεν εντάσσεται στα καθορισμένα κι ευπρεπή συνολάκια του ρατσισμού και της υποκρισίας), τους σταματά και τους ΔΙΑΤΑΖΕΙ να έρθουν μαζί τους στο γραφείο, αφού πρώτα τους χαρακτηρίσει σαν ...εξωσχολικούς.

Οι δύο φίλοι "τοιμπάνε" και τους ακολουθούν. Εκεί ο διευθυντής ή υποδιευθυντής, ως ο - Πρώτος - των -

Ρουφιάνων, τηλεφωνεί στους Ομοϊδεάτες του μπάτσους, και αυτοί καταγράφουν σε λίγα λεπτά. Ένας απ' τους ένστολους τρομοκράτες ΧΤΥΠΑ τον Δ. Σ. και όταν ο Γ. Α. αντιδρά διαμαρτυρόμενος, οι μπάτσοι απειλούν να χτυπήσουν και αυτόν. Μετά, κι οι δύο τους οδηγήθηκαν στο ...λευκό κτήριο της αν - Ασφάλειας.

Σε μια κοινωνία που διδάσκει στους απογόνους της τα πρότυπα της ΡΟΥΦΙΑΝΙΑΣ, του ΓΛΕΙΨΙΜΑΤΟΣ και της ΥΠΟΤΑΓΗΣ, γεγονότα σαν και το παραπάνω χάνονται στον ωκεανό της ΦΡΙΚΗΣ και της ΞΕΦΤΙΛΙΑΣ.

Οι καθηγητές σ' αυτήν την κοινωνία είναι ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ: γι' αυτό εκπαιδεύονται και σ' αυτά τα πρότυπα ορκίζονται πίστη και ισόβια υπηρεσία. Και είναι γι' αυτό άξιοι του μισθού τους...!

Είναι και οι πιστότεροι εφαρμοστές του νεότευκτου ρατσιστικού όρου "εξωσχολικό στοιχείο".

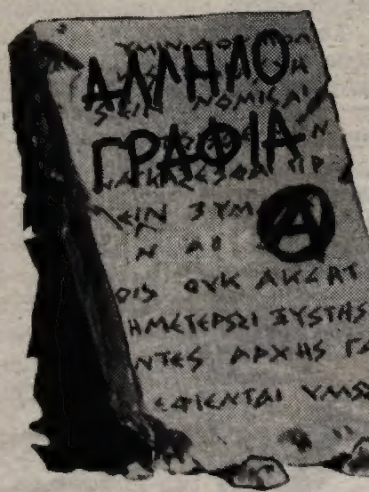
Ακόμη και η στοιχειωδέστερη έννοια του ΑΣΥΛΟΥ, που οι ίδιοι οι καταπατητές του θέσπισαν, καταργείται. Ωστε αργά και σταθερά αυτή η κοινωνία να δεχτεί, αδιαμαρτύρητα, την πλήρη κατάργηση του παντού.

Νιώσαν στο πετσί του οι δύο φίλοι τα ...ΟΡΙΑ της Ελευθερίας, για την οποία τους μιλούν στο σχολείο. Το

μάθαν καλά: αν η ελευθερία μπαίνει σε ΟΡΙΑ είναι γιατί Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ χρειάζεται ΔΕΣΜΑ.

Απαθείς και σε αφασία οι μαθητές και μαθήτριες του 3ου Λυκείου, όταν η Αγαθή Περίπολος οδηγεί τους δύο στο γραφείο...! Χαίρονται τη γαλήνη και ηπιότητα τους, αδιαφορώντας, για πιο πράγμα λέτε; ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ! Του ΟΔΗΓΟΥ της ΝΙΟΤΗΣ κάποτε αλλά και ΠΑΝΤΑ.

(Το παραπάνω κείμενο κυκλοφόρησε από συντρόφους με τη μορφή αφίσσας στον Βόλο)

Θεσσαλονίκη, Απρίλης 94

Το φύλλο 3 είναι το πρώτο που διάβασα (με τα προβλήματα διακίνη-

σης), και βλέπω ότι σαν εφημερίδα γίνεται καλή δουλειά, χρειάζεται βέβαια και η ζωογόνο συμμετοχή του κόσμου.

Είμαι από την Τούμπα Θεσσαλονίκης και μαθητής στον Ευκλείδη, από όπου ξεκινούν τα τελευταία χρόνια από παράδοση οι μαθητικές καταλήψεις. Ειδικά για την Τούμπα, μια γνωστή εργατοσυνοικία με 100 χιλιάδες κατοίκους νομίζω ότι μια πρωτοβουλία οργάνωσης θα πρέπει να απασχολήσει στο μέλλον, τους αναρχικούς συντρόφους της περιοχής.

Όσο για τα τελευταία γεγονότα είδαμε με ικανοποίηση τα μπλόκα των αγροτών, τις αγροτικές συνελεύσεις, τον εορτασμό του

Πτωματολαγνεία

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΓΙΟΡΤΑΖΕΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ της Μερκούρη του Γεννηματά και τις τελευταίες μέρες του Αλευρά φυσιολογικά θα μας άφηνε τουλάχιστον αδιάφορους. Γιατί τι σημασία μπορεί να έχει το τέλος κάποιων στελεχών της σοσιαλδημοκρατίας (απο φυσικό θάνατο) όταν καθημερινά τόσοι άνθρωποι εξοντώνονται στα ατυχήματα του μισθωτού κάτεργου, στις εξησόδους από τη παράνοια της μητρόπολης, στις φυλακές, στα ψυχιατρεία... Πράγματι γιατί να νοιώσουμε τον οποιοδήποτε οίκτο για μερικά καθάρματα, λειτουργούς της κρατικής εξουσίας, που έβαζαν επί τόσα χρόνια κι αυτοί το λιθαράκι τους στην αθλιότητα αυτής της κοινωνίας...

Κι όμως η δημοκρατία επιβάλλει να τιμούνται οι άνθρωποι της...

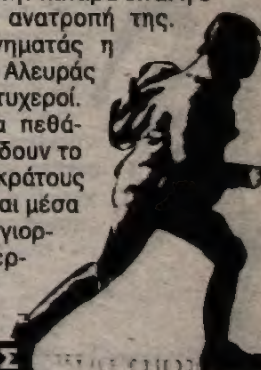
Επί τόσες μέρες τα media - χωρίς καμμία εξαίρεση- βομβάρδιζαν με επικηδίδους, αφιερώματα, υμνολόγια και προκάτ συγκίνηση. Οι παρουσιαστές φόρεσαν τη μάσκα του θρήνου, και εξάντλησαν όλο το ανάλογο λεξιλόγιο που οι ειδησεογράφοι διέθεταν για να πειστούμε πως υπάρχει λόγος να κλάψουμε για μια ξεπασμένη αρπιστα εναν γελόιο υπουργό οικονομικών κι έναν αντιστασιακό που η αντίστασή του έφτασε να εξαργυρωθεί με την προεδρία της Βουλής... Βέβαια τα κανάλια γλύτωσαν κάποιων ημερών πρόγραμμα, με το ελάχιστο κόστος των ζωντανών αναμεταδόσεων η αερολογιών γύρω από στρογγυλά τραπέζια, οι εφημερίδες ανακάλυψαν τους τελευταίους τίμιους (κατά το "τίμιος πολιτικός ο νεκρός πολιτικός") οι πολιτικοί και τα κόμματα βρήκαν την ευκαιρία να πλειοδοτήσουν σε όψιμη ανθρωπιά και επίδειξη μεγαλοψυχίας, οι πάντες κραύγαν για την ενότητα των Ελλήνων γύρω από τα φέρετρα - ίσως επειδή αν το έθνος-κράτος φτιάχτηκε με το αίμα των καταπιεσμένων τότε και η εθνική του ενότητα να επιτυγχάνεται μόνο με πτώματα...

Η φίστα είχε ήδη αρχίσει. Οι νε-

κροκάσες τριγύρναναν στους δρόμους της Αθήνας και τα πολύ λιγότερα από ότι τα παρουσίασαν, πλήθη κόσμου σπαταλούσαν την αργία τους τρώγοντας ποπ-κορν στη Πανεπιστημίου.

Το δεδομένο είναι πως πέρα από την ευκαιρία που δόθηκε στον πολιτικό συρφετό, και στα media να παίξουν με μερικά σίγουρα κέρδη, το βασικό ζήτημα είναι η αγωνιώδης προσπάθεια της δημοκρατίας να δημιουργήσει ήρωες στα μέτρα της. Είναι γεγονός πως μετά τη πτώση της χούντας και μέχρι το πρόσφατο υποχρεωτικό τέλος της μεταπολίτευσης, το καθεστώς δεν κατάφερε να δημιουργήσει ούτε έναν "αληθινό" ήρωα, ούτε ένα πρόσωπο που η σταδιοδρομία του θα ξέφευγε από τη κοινοβουλευτική μετριότητα, τη μικροκομματική αντιπαράθεση και το κυριώτερο από τον οχετό των σκανδάλων και της κομπίνιας που έκλεισε τόσο θεαματικά τη μεταπολίτευση. Ο Παναγιώτης ήταν πολύ εξαιρετικός για τα γούστα τους, ο Μπακογιάννης ήταν καλός για τους κνεταυρούς, πόσο μάλλον που δεν ήταν και αστέρι τιμιότητας, δεν επαρκούσε όμως για τους προοδευτικούς.

Ο Γεννηματάς, ο Αλευράς αλλά βασικά η Μερκούρη ήταν το κατάλληλο πρόσωπο. Χαζοβιόλα όσο χρειάζονταν για να μην κάνει πολιτικού βάρους μαλακίες, με ένα κάποιο διεισδυτικό τέλος της περισσότερης διεισδύσεως, με μια εκ των υστέρων γραμμένη αντιδικτατορική ιστορία, συμπαθής στο κινηματογραφικό κοινό της Ελλάδας τη δεκαετία του 60 (δηλαδή σε όλους), με ένα υπουργείο βπρίνα που αφού στη ουσία δεν υπήρχε, δεν άφηνε περιθώρια και για λάθη. Έτσι λοιπόν η δημοκρατία δεν άφησε ανεκμετάλλευτη την ευκαιρία. Το θέμα είναι κατά πόσον τα κατάφερε. Ας μην ξεχνάμε πως οι πλαστικοί ήρωες των ΜΜΕ πεθαίνουν τόσο γρήγορα όσο γεννιούνται. Οι νεκροί της δημοκρατίας θα παραμείνουν νεκροί. Ο Γεννηματάς και η Μερκούρη ξεχάστηκαν ο Αλευράς έπεται. Τα πλήθη των περιέργων, που ψάχνουν αγωνιωδώς για κάτι που να διώχνει και προσωρινά έστω την πλήξη τους δεν θα γίνουν ποτέ το έδαφος που θα φυτρώσουν οι πλαστοί μάρτυρες. Ας το καταλάβει κάποτε η δημοκρατία: είναι καταδικασμένη στην ίδια παθητικότητα που διασπείρει, στην ίδια τη μετριότητα της πλήξης που αναπαράγει και πως το μόνο που θα τη γλιτώσει από αυτή την κατάσταση είναι η επαναστατική ανατροπή της. Ίσως ο Γεννηματάς ή η Μερκούρη, ο Αλευράς να στάθηκαν τυχεροί. Πρόλαβαν να πεθάνουν πριν να δουν το φέρετρό του κράτους να περιφέρεται μέσα στην αληθινή γιορτή της εξέγερσης και της ελευθερίας...

Γιάννης Α.

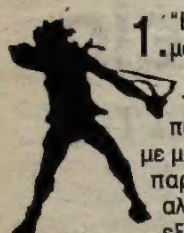
ΕΚΤΟΡΑΣ

Αλφά
ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 5
ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-
ΠΟΥΛΟΥ 45
ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

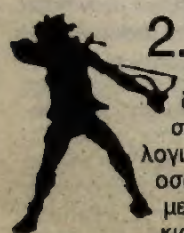
Αναφορικά με τη στρατηγική του αντιφασιστικού αγώνα

...αναφορικά με την θεωρία

1. "Ετσι και η λαϊκή μαζα προτίμησε τον αφενητή από τον ικετή και αισθανεται πιο ικανοποιημένη με μια θεωρία που δεν παραδέχεται καμία άλλη πλάι της... ότι εξασκείτε πανώ της μια ανήλεης τρομοκρατία, ότι προσβάλουν κάθε στιγμή την ανθρωπινή κατάσταση της διοόλου δεν το αντιλαμβάνεται..."

Α. Χίτλερ, "Ο Αγών μου", τόμος II, σελ. 128

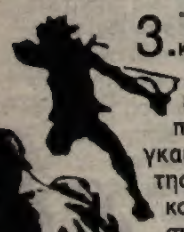

2. Ο φασισμός αν μπορεί να μας αποκαλύψει κάτι, δεν είναι η παρουσία της ψυχοπαθολογίας στην κοινωνία, όσο το αφανταστό μέγεθος και οι φρικιαστικές μορφές που αυτή μπορεί να προσλάβει.

Οι κουρεμένοι ντεσπεράντος του Ροστόκ και οι φιλήσυχτοι-φιλοθεαμένοι ψηφοφόροι της Ναπολή απέχουν "αρκετά" από κάτι καλοντυμένους κεφαλαιοκράτες με ημιψηλά καπέλλα και αναλόγα η κοινωνική φύση του φασισμού απέχει από τα Μαρξιστογενή ιδεολογήματα και τις fast-food πολιτικές συνταγές.

Ετσι, σε τούτη την περίπτωση το να βγαλουμε το κεφάλι από την αμμοαντιστοιχεί στην απαίτηση του να στραφεί η επαναστατική κριτική εναντίον σε θεωρίες που απλά δεν μπορούν να αγνοήθουν σαν περιθωριακές, ξεπερασμένες και λοιπα-σε πείσμα της μέχρι τώρα συνηθείας-στο βαθμό που γίνεται κατανοητό ότι σήμερα οι ιδεολογικές σειρήνες του φασισμού θα γίνονται ολο και πιο προκλητικές όταν κανείς δεν ενδιαφέρεται να τις αντιμετωπίσει με στίβαροτητα, παθος και γνώση.

Μια τέτοια αντιμετώπιση, έχει ορους επιτυχίας μοναχά αν ξεπερνάει τις συνηθείς παγίδες, παγίδες που έχουν να κάνουν είτε με την καλή προαίρεση απέναντι στις διαθεσεις ενός εξιδανικευμένου λαού, είτε με μια δημοκρατική παρελθοντολαγνεία (αυτή που ξορκίζει το φαντάσμα με αναφορές στο τι έκαναν οι Γερμανοί στον πόλεμο λες και ο "αγριός" 17αρης γοητεύεται πλέον από "ωραίους" ΕΠΟΝίτες και "τεράτα" Ες-Ες, λες και η σχολική ιστορία -γραμμένη από τους νικητές φυσικά- μπορεί να εξοβελίσει φαινόμενα μιας τωρινής συγκυρίας), είτε με την εφεύρεση ενός νέου αποδιοπομπαίου τράγου των υποκειμένων ελπίσεων για σφαιρική επαναστατική δράση.

3. "Ακόμα κι αν δεν καταλάβει τελείως αυτές τις αρχές είναι αρκετό να πεισθεί για την αναγκαιότητα της νίκης της θεωρίας και του κομματος του. Ο στρατιώτης δεν είναι ανάγκη να ξέρει τα σχέδια των επιτελαρχών. Πρέπει λοιπόν να τον κρατήσουμε στα πλαίσια μιας αυστηρής πειθαρχίας και να του εμφυσήσουμε την

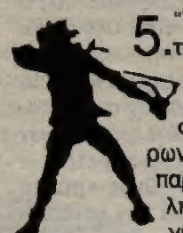
ση...Είναι το παιχνίδι της άμυνας και του προπαγάνδα που τόσο την επιζητούν τα φασιστικά γκρουπούσκουλα, στην τωρινή φάση της ανάπτυξης τους. Είναι το αγκαθοστέφανο της εκστρασίας και της ανημπορίας μπροστά σε ένα ψευδεπιγράφο μεγαλείου, όπου "εκφυλισμένοι αναρχικοί" (δημοσιογράφοι, κομμουνιστές, αστοί, εβραίοι), κλαψουρίζουν και βερμπαλίζουν ενώ οι "δυνάμεις του εθνους προελαύνουν" αλλά και οι οργανώσεις τους δημοσιοποιούνται και κερδίζουν τις δαφνες του πανταχώθεν βαλλομένου ηρώα... Η αγκισία είτε θα είναι συντριπτική είτε καλύτερα να σταματήσει.

4. Ο τροχός πρέπει να ξαναανακαλυφθεί: Οι άνθρωποι είναι ίσοι μεταξύ τους, οι ξένοι εργάτες είναι αδερφια μας, όχι στον εθνικό πόλεμο... Για ακόμα μια φορά στην ιστορία της αναρχίας οι επαναστάτες υποχρεώνονται να κεντραρουν ΚΑΙ στο "συνειδητό" του καταπιεσμένου ("συνειδητό" που ας μην ξεχνάμε, στις μεγάλες μεταβατικές περιόδους αποσυντίθεται -από στο μέτρο που αυτό λειτουργεί ακόμα) ΚΑΙ στη βάση του αρχέγονου τριγώνου ΙΣΟΤΗΤΑ - ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ - ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ. Το "ανοίγμα" αυτής της απευθυνσης τώρα που υπάρχει ακόμα καιρός, μπορεί "τακτικά" να οδηγήσει τον καταπιεσμένο καταρχήν σε έναν σκεπτικισμό, πράγμα a priori αποτρεπτικό για την εξαπλώση της φαιάς πανούκλας αλλά και "στρατηγικά" στην αποτελεσματικότερη διαχύση των αναρχικών αντιλήψεων.

Είναι τραγικό λάθος να νομοπαρεταί ο φασιστικός λόγος σαν παιδαριώδης γιατί ακριβώς εκεί είναι που ανοίγει τις πόρτες του ψυχικού κόσμου του καταπιεσμένου. Η τεκμηριωμένη κριτική, παράλληλα με μια επιθετική στάση πάντα και παντού όπου αρθρώνονται τα απανθρωπα σχέδια του φασισμού, κάθε άλλο από θεωρητικόλογια μπορεί να χαρακτηριστεί.

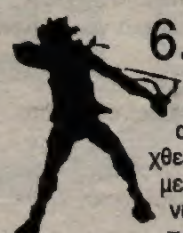
ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΛΟΓΟΙ για να επιδιωκεται η ανοιχτή θεωρητική πάλη με το φασισμό, υπο τον όρο βεβαία ότι υπάρχει και το καταλληλό θεωρητικό οπλοστάσιο, περίπτωση που δεν φαίνεται πάντα να ισχύει...

Η πάλη των ιδεών, από τη στιγμή μαλιστα που ο αντιπαλος χαρίζει την αφορμή, είναι χρήσιμη ίσως ακόμα και για τη δική μας θεωρητική προώθηση...

5. "Υιοθετήσατε τότε την ακολούθη τακτική: λίγο ενδιαφέρει αν μας ειρωνεύονται ή αν μας παρουσιάζουν σαν παλητατσούς ή σαν εγκληματίες. Το βασικό, το σπουδαιότερο είναι ότι μιλούμε για μας, ότι ασχολούνται μαζί μας, ότι λίγο-λίγο μας εμφανίζουν στα μάτια των εργατών σαν την μοναδική δύναμη που μπορεί να τους σταθεί αντιμέτωπη και να τους πολεμήσει"

Α. Χίτλερ, "Ο Αγών μου", τόμος II, σελ. 121

6. Αν αναφερομαστε στην θεωρητική πάλη είναι με την προϋπόθεση ότι αυτή δεν θα εξελιχθεί ούτε σε διανοούμενιστικούς βυζαντινισμούς, ούτε θα υποταχθεί στα δημοκρατικά-πλουραλιστικά μυθεύματα. Αν με το φασισμό το μόνο σημείο επαφής είναι το πεδίο της μάχης τότε το όπλο της λογικής αξίζει να χρησιμοποιηθεί μονον σαν τέτοιο, αλλιώς οι πολλές ανουσιές κουβεντές-αναλύσεις για τα σκυλιά είναι κάτι πολύ περισσότερο από αυτοαναλλω-

ση...Είναι το παιχνίδι της άμυνας και του προπαγάνδα που τόσο την επιζητούν τα φασιστικά γκρουπούσκουλα, στην τωρινή φάση της ανάπτυξης τους. Είναι το αγκαθοστέφανο της εκστρασίας και της ανημπορίας μπροστά σε ένα ψευδεπιγράφο μεγαλείου, όπου "εκφυλισμένοι αναρχικοί" (δημοσιογράφοι, κομμουνιστές, αστοί, εβραίοι), κλαψουρίζουν και βερμπαλίζουν ενώ οι "δυνάμεις του εθνους προελαύνουν" αλλά και οι οργανώσεις τους δημοσιοποιούνται και κερδίζουν τις δαφνες του πανταχώθεν βαλλομένου ηρώα... Η αγκισία είτε θα είναι συντριπτική είτε καλύτερα να σταματήσει.

Μια τέτοια επιθετική κατευθυνση πραγματοποιείται μοναχά με το βαθύ και τη συνολικότητα του λόγου. Αναγκαίο είναι να εξουδετερώνονται οι ρατσιστικές θεωρίες και να καταγγέλεται ο εθνικισμός. Κανούμε όμως και χιλιάδες βήματα μπροστά, αφήνουμε πίσω κάθε υποψία "αμυντικής στάσης" και αποκαλύπτουμε την ίδια την ουσία της πανούκλας, μπορούμε άμεσα να εξηγήσουμε ακόμα και στον φασίστα γιατί "είναι" αυτό που "είναι" και γιατί ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ αυτό που πρέπει να είναι, ανεξάρτητα με την μεθοδολογία αυτής της εξήγησης. Κατι τέτοιο βεβαία δεν γίνεται με λογικές που θέλουν το φασισμό παραστρατιωτική ταξιαρχία του κράτους. Όσο γελοία είναι η "ανθρωπιστική" αντιμετώπιση τόσο επιπολαία είναι μία τέτοια απαξίωση, τόσο αδιέξοδος είναι -θα ασχολη-

θο-μ ε παρα-κατώ με αυτο-ο δρο-μος ενός αντιφασιστικού "τζιχαντ"...

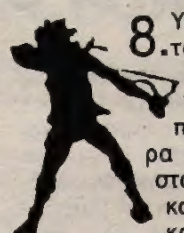
7. "Γιατί οι πιο μεγάλες επαναστάσεις που συνεβήκαν πανώ σ'αυτή τη γη θα θεωρούνταν ασήμαντες αν τα κινήτρα τους ήταν, αντι για παθος φανατικό που φθάνει μέχρι την υστερία, οι αστικές αντιλήψεις για την ησυχία και την τάξη..."

Είναι πια εξακριβωμένο και σίγουρο ότι ο κόσμος μας προσανατολίζεται σε μια ριζοσπαστική επαναστάση. Όλο το πρόβλημα είναι να διαπιστώσουμε αν θα γίνει για το καλό της αρίας ανθρωπότητας ή για το συμφέρον των προαιωνίων Εβραίων...

...την πραχτική

9. "...αγωνίζομαστε για μια ιδέα τόσο ισχυρή... ώστε αξίζει να δώσουμε και την τελευταία ρανίδα από το αίμα μας..."

Α. Χίτλερ, "Ο Αγών μου", τόμος II, σελ. 162

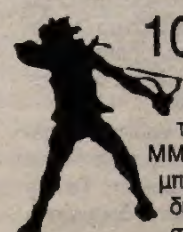
8. Υπό τον όρο ότι αυτά τα αναχώματα δεν μπλοκάρουν τη θεωρία και την πραχτική, τότε περα από το πλήγμα στον εχθρό, υπάρχει και μια δημιουργική και ζωντανή καταδειξη του αναρχικού-επαναστατικού λόγου.

Αυτό δεν συμβαίνει ούτε με εξαγνιστικές συμπερασματα, ούτε με φτηνή πολιτικαντική σπεκουλά. Αν κατακεραυνώνουμε τη φυλετική θεωρία είναι για να στηρίξουμε άμεσα την ισότητα, αν εξεφτιλίζουμε τον πατριωτισμό είναι για να προπαγανδίσουμε τη διεθνιστική αλληλεγγυή, αλλά κυρίως αν χαρτογραφούμε την υπερτατή εκφραση της διαχυτής εξουσίας στο κοινωνικό σώμα είναι για να μπορέσουμε να την εξαλείψουμε τελείως...

Η προοπτική αυτή είναι που σηματοδοτεί το τέλος της μερικοτητας του ιδίου του αντιφασισμού, μια μερικοτητα που απειλεί -και ας γίνει καλά κατανοητός ο κίνδυνος- να κυριαρχήσει και να μπορέσει να βυθιστεί ολη την επαναστατική ζωτικότητα στην κολυμπήθρα του ρεφορμισμού, που θα απαιτεί να κλείσουν τα γραφεία της "Χρυσής Αυγής", ή να εξελιχθεί στις πλέον παλαιοκομμουνιστικές μορφές λαϊκών-αντιφασιστικών μετώπων που, όπως και μερικές δεκαετίες πριν, θα καταλήξουν να δώξουν τη δημοκρατία και να στραγγαλίσουν την επαναστάση. Στην ουσία το τέλος της μερικοτητας του αντιφασισμού γίνεται μέσα από την επαναδιατύωση του στην δομή του κοινωνικού πολέμου από όπου και πηγαίνει, αυτή είναι η διαλεκτική και όχι οι "αποχωρητικές συν-

...ακόμη πως επρέπε η υπερεστία μας αυτή να αποκτήσει τη φήμη ότι δεν είναι κανένας ομίλος εξαθλιωμένων λογαδών αλλά μια ομάδα κρούσης ετοιμή πάντα για δράση. Κι εβλεπε πάντα κανείς ποσο αυτή η νεολαία διψούσε για την εφαρμογή και την επικράτηση της τάξης."

Α. Χίτλερ, "Ο Αγών μου", τόμος II, σελ. 126

10. Επικεντρώνοντας σ'αυτούς που αγοράια αποκαλούνται από το συμπλέγμα των ΜΜΕ "νεοναζίστες", μπορούμε ευκόλα να διαπιστώσουμε πως στη σημερινή συγκυρία η "χαρακτηρόδομη" της δράσης τους είναι ακόμα στηριγμένη κατά πρώτο λόγο σε μια κοινωνικοποίηση-ριζοσπαστικοποίηση που γεννιέται και σπηττεί στο θεαματικό επίδερμικό ηρωισμό.

Σκινάδικες παρέες δημιουργούνται στα σχολεία και τις γειτονίες κατά βάση γύρω από την αιγλή ενός αυτοκλήτου "γρουπφύρερ" συνήθως τσαμπουκά, γυμνασμένου και με ένα υποτυπώδες επίπεδο θεωρητικής κατάρτισης. Είναι σημαντικό το ότι σε αντίθεση με την Ευρώπη δεν έχουμε να κάνουμε άμεσα με ένα αντιστροφή καχεκτικό της παραδοσιακής αγρίας νεολαίας-με τη μορφή του υπο-προλεταριάτου (το ι-διορυθμό Ελληνικό υποπρολεταριάτο παραμένει "αμετοχο"-με εξαίρεση ίσως τα γηπεδα)- αλλά με μια παρειστική δομή χλιάρων τοπικών συμμοριών, που να μην εμπνεονται από την αγριότητα των Γερμανών ναζί, αλλά περα από κάποια "χαδία" παραινεί μικροαστοί για να είναι αποτελεσματικά απελπισμένοι και βίαιοι.

Προτίμουν να πίνουν μπύρες σε πλατείες, να διαβαζουν τσόντες και οι αρχήγοι να πίνουν (ή να σ π ρ ω -

χουν) φουντα και όσο για την ανωτερω-

τητα, αυτή εξαντλείται στην επιδειξη του αγκυλωτού σταυρού και της μποτας Βερμαχτ στην τάξη του σχολείου αντε και καμμία σφαλίρα σε κανένα μαλλιά. Αν τώρα σφίξουν τα πράγματα, περιορίζονται στο να ζητήσουν τη βοήθεια του "κεντρου"... Υφίσταται ετσι μια περιεργή αντίφαση: από τη μια αδυνατούν να κάνουν αληθινή επιδειξη δύναμης από την άλλη ο μικροαστισμός τους τους κάνει περισσότερο ελεγχίμους και καθοδηγούμενους από μια πιθανή κεντρική οργάνωση από ότι αυτούς της Εσχής. Ας θεωρηθεί ετσι βεβαίω πως μετά από λίγο χρόνο οι φασιστικοί αυτοί πυρηνες θα επιχειρήσει να μετασχηματιστούν και να αναπαράχθουν με σκοπό τόσο τη δημιουργία στελεχών ηγεσίας και προπαγάνδας, όσο και στο ευρύτερο σχέδιο, δημιουργίας καποιών

...την πραχτική

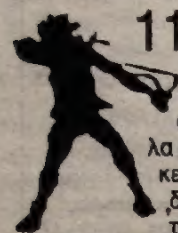
9. "...αγωνίζομαστε για μια ιδέα τόσο ισχυρή... ώστε αξίζει να δώσουμε και την τελευταία ρανίδα από το αίμα μας..."

...την πραχτική

πιο στρατιωτικοποιημένων και συγκεντρωτικών μορφών ταγμάτων εφόδου.

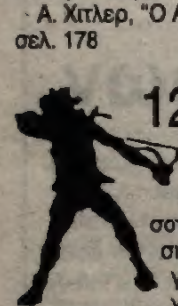
Το άμεσο καθήκον είναι να μπλοκαριστεί με κάθε τρόπο αυτή η εξέλιξη.

11 "Επρεπε να εργασθούμε όχι πια στο στενο κύκλο των μυστικών συνεδριάσεων, αλλά με πανίσχυρες λαϊκές εκδηλώσεις και δεν θα νικούσαμε με την γροθιά, το δηλητήριο ή το περιστρόφο αλλά μοναχα με την αναμέτρηση στους δρόμους.

Επρεπε να δώσουμε στο μαρξισμό να καταλάβει ότι ο εθνικοσοσιαλισμός ήταν ο μελλοντικός κυριος των δρόμων και ο αuriανος ηγέτης του κράτους..."

- Α. Χίτλερ, "Ο Αγών μου", τόμος II, σελ. 178

12 Η πρώτη και σημαντικότερη αιτία για να ανοίχτει ένα φασιστικό κρανίο είναι η ποσότητα της αλλοτριώσεως που απαιτείται για να αποδεχτείς το γεγονός της παρουσίας ενός τέτοιου εχθρού της κοινωνίας -εχθρού του καθενά- ανενόχλητου.

Η άμεση εκδήλωση της βίας (παράλληλα με τη θεωρητική επιθεση) έρχεται σήμερα να ξεσκισεί το συμβολικό- "ηρωικό" πλέγμα που συγκροτεί αυτούς τους πυρήνες. Δεν είναι ο φόβος για το ξύλο όσο η συντριβή της ανωτερότητας και της αξιοπιστίας του "αρχηγού" αλλά και όπως μέχρι τώρα έχει αποδειχθεί της ίδιας της κοινωνικής δομής της παραεας- ο πιστοικός συνειδητοποιεί ότι η τίγρη είναι χαρτινή και ότι η ζουγκλα είναι απλός ζωολογικός κήπος, και στη συγκεκριμένη περίπτωση που ένα κίνημα στηρίζεται στην επιδείξη "δυναμής" και τη λογική του "κυριαρχού των δρόμων", κατι τέτοιο μπορεί να αποβεί μοιραίο...

Στον αντιφασισμό λοιπόν χωράει και ο υποκειμενισμός;

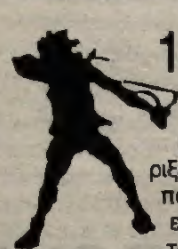
Ναι, όσο ακριβώς χωράει και στον φασισμό. Η απροσώπη (καποιοι διώχνουν το μπαλάκι σε φαντασιακά κιν

νήματα- η κλασική δικαιολογία απραξίας των διανοουμένων, η μονιμή τακτική των χειραγωγών) αντιμετώπιση οδηγεί σε απροσώπα-ανυπαρκτά αποτελέσματα.

Όσοι θέλουν να "βάλουν την κοινωνία στο χορό" πρέπει να βάλουν το κάθε μέλος της να χορεύει και πρώτα τους εαυτούς τους.

Ας καταλάβουν καποτε οι κάθε αποχρώσεως αριστεριστές ότι ο φασισμός έχει τόση σχέση με την πολιτική όσο αυτοι οι ίδιοι με την επανασταση-δηλαδή καμμία απολύτως...

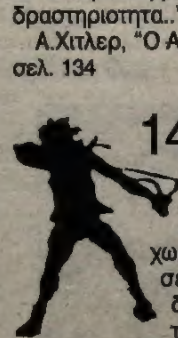
Κάνεις δεν υπάρχει σαν φασίστας με τον ίδιο τρόπο που υπάρχει σαν σοσιαλδημοκρατής...

13 "Ένα πράγμα ήταν απολύτως σίγουρο: η παραμικρή αποτυχία θα μπορούσε να μας ρίξει στην αφάνεια για πολύ καιρό. Γιατί αν εστώ και ένα σμποταζ πετυχαίνα σε κάποια από τις συγκεντρώσεις μας θα διέλυε μ'ένα μόνο χτυπήμα τη φημη που είχαμε δημιουργήσει..."

Αυτό θα μπορούσε να οδηγήσει σε σμποταρισμό της οποιασδήποτε εκδήλωσής μας και κάθε μας δραστηριότητα."

- Α. Χίτλερ, "Ο Αγών μου", τόμος II, σελ. 134

14 Η επαναστατική-αντιφασιστική βία ακολουθεί δυο παράλληλες αλλά σαφώς διαχωρισμένες κατευθύνσεις. Από τη μια η διαχυτή τρομοκρατία σε όλο το ευρος του κοινωνικού ιστού, όπου ξεπεταγονται φασιστικές ομαδοποιήσεις, ή η φασιστική αντίληψη ριζώνει και αναπτύσσεται: σχολεία, γηπεδα, λουμπεν, μικροαστική άκροδεξιά, τοπικές συμμορίες, καφετεριες-στεκία, συναυλίες... η επεμβάση της ενημερωσης-θεωρίας καθώς και η άμεση εξουδετέρωση των φυσικών προσώπων τραβεί το χαλί κάτω από τα ποδια του νεοσχηματισμένου κινήματος, κοβεί μια και καλή τις οδούς ανάπτυξης και το καταδικάζει σε μια παθητική αναμονή και στασιμότητα. Η συνέχεια, ο δεύτερος δρόμος, είναι ο προσανατολισμός σε κεντρικότερα χτυπήματα εναντίον στην εκαστοτε ηγετική-οργανωτική μητρα. Κατι τέτοιο γίνεται, αποκλειστικά και μόνο στο πλαίσιο που υποσκαπτεί την ευρύτερη φασιστική οργάνωση και επικοινωνία. Καμμία "χρυσή αυγή" δεν αποτελεί το ουσιαστικό κέντρο του φασισμού, είναι αξία αναφοράς μόνο ως προς το ρολό που παίζει στην κοινωνική του εξωτερικευση και στην πολιτική του εδραίωση. Αν οποιαδήποτε αναφορά σε αυτήν αποτελεί de facto δικαιοση της (αναφερθηκε και πιο πάνω) δεν ισχύει το ίδιο και σε βίαια χτυπήματα εναντίον της αλλά και εναντίον κάθε ενεργής πολιτικής δράσης του φασισμού. Τα όσα έγιναν στην επαίτιο του "Μακρυγιάννη" στο Σύνταγμα από τους αναρχικούς, αλλά και ο εμμηρησμός σε πολιτική εκδήλωση της "Χρυσής Αυγής", η ανατιναξη των γραφείων της από επαναστατικές ομάδες και τα επεισόδια στις μαθητική πορεία αποτελούν λαμπρά παραδείγματα κεντρικών χτυπημάτων αλλά και του τρόπου οργάνωσης τους: Ακαριαία δράση, συνωμοτισμός όπου χρειάζεται, σοβαροτητα, ακριβεία, σωστή οργάνωση, αλλά και παθος, αυθορμητισμός, αγγριότητα, τελικά αριστα αποτελέσματα.

Η κεντρική δράση είναι ένα όπλο χρήσιμο, που όμως πρέπει να δουλεύεται σωστά γιατί αλλιώς το μόνο που μπορεί να φέρει είναι κεντρική γελοιοποίηση και ενίσχυση του εχθρού αλλά και υπολογισμένες δικές μας απώλειες-ας μην ξεχνάει κανείς τόσο τον "επαγγελματικό προσανατολισμό" αρκετών φασιστών όσο και την παρουσία υποκοσμικών (Εθνική Σταυροφορία) στις τάξεις τους. Μια αποτυχία σε μια γειτονία, σημειώνει πολλά πράγματα. Μια κεντρική αποτυχία (βλέπε εκείνη η ηλίθια πορεία από την ΑΣΟΕΕ) σημαίνει πολλά περισσότερα...

Η βία πρέπει να είναι σιωπηλή, ανελεητή, και ενταγμένη σε ένα ουσιαστικό σχεδιασμό τόσο μιας μονιμής επαγρυπνήσεως, όσο, και γιατί όχι, μιας πιθανής σταδιακής κλιμακώσεως και συγκεκριμένης προοπτικής...

Τα δεδομένα της εποχής και στη θεωρία και στην πραχτική

δίνουν στις επαναστατικές δυνάμεις, μια σαφή υπεροχή απέναντι στους φασίστες.

Όσο δύσκολο κι αν φαίνεται, αρκεί να απλωσουμε το χέρι και να την κερδίσουμε...

...και την γενικευμένη τρομοκρατία

15 Ολοκληρώνοντας: Η γενικευμένη τρομοκρατία εναντίον σε κάθε στιγμή της φασιστικής προσεγγίσεως της καθημερινότητας είναι η διαλλαχτική ενοποίηση ενός ολικού ενοπλού λόγου και της κριτικής με την άμεση και αδισταχτή βία.

-ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ γιατί πρώτα από όλα αντιμετωπίζει το φασισμό στην κοινωνική του διάσταση και όχι στον εκαστοτε μανδύα που τον περιβάλλει. Αναγνώριζε τον αντιφασισμό σαν μια πτυχή της αντιεξουσίας και έτσι έχει όλες τις δυνατότητες να ξεπεράσει το σκοπελο της μερικότητας και του ρεφορμισμού. Επιζητά την κοινωνική αφύπνιση όχι για να την στρέψει εναντίον σε κανένα πολιτικό βαμπίρ, η για να στηρίξει τη δημοκρατική τάξη, αλλά για να στρέψει την κοινωνία εναντίον στον ίδιο της τον εικονικό εαυτό, και αν μπορεί να το καταφέρει, αυτό θα το κάνει μοναχα με την διαύγεια του λόγου, την συνεπεία των χτυπημάτων, το μεγαλύτερο δυνατό ξε-

Η γενικευμένη τρομοκρατία λοιπόν αντιστρατεύεται την "πολιτική" τα media το θεάμα των συμμοριών και του "αγνώστου πολέμου" που η δημοκρατία θα επιχειρήσει να της προσάψει αργά η γρηγορά. Εμπειριζει έντονα το στοιχείο του παιχνιδιού και της συλλογικής απολαύσεως στο βαθμό που οι αιτίες της ξεκινούν από την υγιή οργή που όλοι έχουμε καταχωνιασμένη μέσα μας.

Το μνημα της γενικευμένης τρομοκρατίας ως προς τους φασίστες, είναι τελικά το προαιώνιο μνημα των αναρχικών που περικλείεται μέσα στις τρεις λέξεις: ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΤΗΣ ΔΡΑΣΗΣ.

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

παρασμά του πολιτικαντισμού αλλά και της μιλιταντικής περιχαράκωσης...

-ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ γιατί χλευάζει της πατσιφιστικές ονειρώξεις της πληροφόρησης, της μη-βίας και του δημοκρατικού διαλογού, γιατί προβαλει την βία και τον κοινωνικό πόλεμο αδιακόπα, παντού, θέλει ανοίχτα ματια, συνειδηση των δεδομένων, θέλει ακριβεία και ξεπερασμά των ηθικοπλαστικών παραμετρών της συγκρούσεως και καθαρή καρδιά. Χωρίς αυτήν η θεωρία ευνουχιζεται, η αποτελεσματικότητα παει στον διαολο, η ίδια η κατανόηση της πραγματικότητας χανεται αφού αποχωρεί στα "υψη" του διαννοουμένου η στα τάρταρα της πολιτικαντικής επιδιώκειας.

Η γενικευμένη-τρομοκρατία λοιπόν αντιστρατεύεται την "πολιτική" τα media το θεάμα των συμμοριών και του "αγνώστου πολέμου" που η δημοκρατία θα επιχειρήσει να της προσάψει αργά η γρηγορά. Εμπειριζει έντονα το στοιχείο του παιχνιδιού και της συλλογικής απολαύσεως στο βαθμό που οι αιτίες της ξεκινούν από την υγιή οργή που όλοι έχουμε καταχωνιασμένη μέσα μας.

Το μνημα της γενικευμένης τρομοκρατίας ως προς τους φασίστες, είναι τελικά το προαιώνιο μνημα των αναρχικών που περικλείεται μέσα στις τρεις λέξεις: ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΤΗΣ ΔΡΑΣΗΣ.

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΤΟ ΑΙΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΝΕΡΟ, Η ΜΝΗΜΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΚΟΥΠΙΔΙ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Βρεθήκαμε όλοι αντιμέτωποι με τρεις διμοιρίες των ΜΑΤ και δεκάδες ασφαλίτες που εκμεταλλεύτηκαν το κλίμα που είχαν ήδη δημιουργήσει τα ΜΜΕ, μιλώντας για ένταση στα Εξάρχεια και αναστά-

τωση στον Ευαγγελισμό από Αναρχικούς κ.α.

Οι προκλήσεις των μπάτσων δεν σταμάτησαν εκεί. Έφτασαν στο σημείο να φράξουν την είσοδο σε συντρόφους λέγοντας τους αν "πέθανε ο πούστης ο φίλος σας" και στην συνέχεια ασφαλί-

τες πήραν τον κατάλογο με τα ονόματα αυτών που έδωσαν αίμα για το Γιάννη.

Τέσσερις μέρες μετά η κατάσταση του συντρόφου μας παραμένει στάσιμη.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται και κάθε φορά έχει τους ίδιους πρωταγωνιστές, τους ίδιους κομπάρσους. Τα ΜΜΕ στην κορυφή του ψεύδους και της παραπληροφόρησης άρχισαν πιά να μιλάνε στα μυαλά και στα στόματα της κοινωνίας. "Ξεκαθάρισμα λογαριασμών για κλοπή ψλικάτζιδίκου" και σενάρια αιματηρά για "την πίστα, τον κούριερ, το μαχαίρι, τα κλεφτρόνια που του επιτέθηκαν και αυτός βρέθηκε σε άμυνα". Αυτά τα κοράκια των ΜΜΕ που για να βγάλουν θέμα διαστρεβλώνουν και ξεφτιλίζουν κάθε αλήθεια μετατρέποντας τη σε ψέμα,

που φτάνει για να ενισχύει και να συντηρεί παρόμοιες καταστάσεις. Κάθε φορά φανατίζοντας ρατσιστικά ή εθνικιστικά, κάθε φορά χτυπώντας αξιοπρέπειες και συνειδήσεις. Μιλώντας για "σκοιλιήκια σκοπιανούς" και παρουσιάζοντας τους μετανάστες σαν δολοφόνους κλέφτες και βιαστές.

Και όταν οι μπάτσοι ή οι στρατιωτικοί δολοφονούν μετανάστες, αυτοί μιλάνε πάντα για "τυχαία" εκπυροσκόρπηση όπλου.

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΨΕΜΑΤΟΣ ΠΑΝΩ ΣΤΙΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, μεγάλο κομμάτι της οποίας είναι παθητικός δέκτης κάθε ψέματος των ΜΜΕ, ενός μεγάλου κομματιού της που δε θα διατάσει να δικαιολογήσει τις επιλογές της εξουσίας και την κρατι-

κή βία των μπάτσων. ΟΤΑΝ ΕΚΦΡΑΣΤΕΙ Η ΟΡΓΗ ΜΑΣ.

ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥΣ! Όλους εμάς που αγωνιζόμαστε για την ελευθερία ενάντια σε κάθε εξουσία. Όλους εμάς που ο αγώνας αυτός είναι η ίδια μας η ζωή και δεν σκοντάφτει ούτε στα μαχαίρια και τα όπλα των φασιστών, ούτε στην συκοφαντήση των ΜΜΕ, ούτε στην κρατική τρομοκρατία. Συνεχίζουμε, παίρνοντας δύναμη, οργή, πάθος και λύσσα από το αίμα των συντρόφων μας. Η απάντηση απευθύνεται σε όλους αυτούς που δημιουργούν, καλύπτουν, συντηρούν, διαφημίζουν, αγνοούν και αδιαφορούν κάθε φορά σε παρόμοιες καταστάσεις.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΤΕΓΗΣ ΑΛΚΑΜΕΝΟΥΣ 73 ΚΑΙ ΤΑΡΙΟΥ

Μεθοδεύοντας την απάντηση

Αντιφασιστική πορεία με αφορμή τον τραυματισμό των δύο συντρόφων μας από το φασιστοειδές Μανώλο που πραγματοποιήθηκε την περασμένη Τετάρτη. Είχε προηγηθεί την Κυριακή 9 Απριλίου άλλη, μετά το τέλος της συνέλευσης συντρόφων, για το συντονισμό της δράσης- απάντησης μας στο γεγονός, από το ΕΜΠ στο νοσοκομείο του Ευαγγελισμού όπου νοσηλεύεται ο τραυματισμένος σύντροφός μας. Η πορεία κατευθύνθηκε δια μέσου της πλατείας Εξαρχείων και της πλατείας Κωλονακίου στον Ευαγγελισμό. Οι 200 περίπου σύντροφοι καθόλη τη διάρκεια φώναζαν συνθήματα ενάντια στον φασισμό, ενάντια στο κράτος, τους αστυνόμους και τα ΜΜΕ που προωθούν και καλύπτουν τακροδεξιά τρακτικά. Υπώρεια της Τετάρτης ακολούθησε συγκέντρωση που είχε προηγηθεί έξω από την κατάληψη της Αλκαμένους και Ταρσού (σημείο όπου έγινε η δολοφονική απόπειρα ενάντια στον Γιάννη Σταθόπουλο). Παρόλη τη μεγάλη αστυνομική δύναμη που κινητοποιήθηκε, περίπου 200 σύντροφοι δώσαμε το παρόν στο κάλεσμα της κατάληψης και κατευθυνθήκαμε προς την πλατεία του αγίου Παντελεήμονα φωνάζοντας συνθήματα και μοιράζοντας έντυπο υλικό σε μια προσπάθεια να ενημερώσουμε τον κόσμο για τα πραγματικά γεγονότα. Γεγονότα που διαστρεβλώθηκαν από τα ΜΜΕ. Γεγονότα που τώρα φαντάζουν υπόθεση λίγων αλλά που αν δε βρεθούν οι κατάλληλες απαντήσεις και σύντομα μάλιστα, θα αγγίζουν και θα αφορούν όλο και περισσότερα μέλη της κοινωνίας μας.

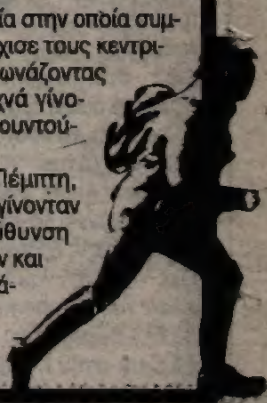
Πριν κλείσει αυτό το ενημερωτικό θα πρέπει να γίνει μια ιδιαίτερη αναφορά στο μέγεθος της κινητοποίησης των δυνάμεων καταστολής. Εξή κλούβες της αστυνομίας, δύο πυροσβεστικές καταστολής διαδηλώσεων, πάμπολλες διμοιρίες κρανοφόρων όλες οι σχολές κλειστές από κάμποσες διμοιρίες, αρκετές δεκάδες ζητάδων και ασφαλιτών να τριγυρνούν να τρομοκρατούν το κέντρο της πόλης. Οι δυνάμεις του κράτους φοβούνται ότι κάτι θα συμβεί. Φοβούνται το δίκαιο της απάντησης μας.

Η ΕΙΔΗΣΗ για τη φασιστική επίθεση εναντίον των συντρόφων από την κατάληψη της Αλκαμένους έγινε γνωστή στην Θεσσαλονίκη το Σάββατο το μεσημέρι. Λίγες ώρες αργότερα περίπου 40 άτομα μαζεύτηκαν και αποφάσισαν να καλέσουν συγκεντρωση και πορεία για το ίδιο βράδυ στην Καμάρα. Σκοπός αυτής της απόφασης ήταν από τη μια να βρεθεί ένας κόσμος να συζητήσει για το τι έχει συμβεί και να δει τι μπορεί να κάνει παραπέρα και από την άλλη να πληροφορηθούν αυτοί που θα βρίσκονταν στο κέντρο της πόλης για το τι έγινε στην Αθήνα το προηγούμενο βράδυ. Γι αυτό και βγήκε μια προκήρυξη που αναφερόταν στα γεγονότα.

Γύρω στις 10.30 το βράδυ η πορεία στην οποία συμμετείχαν πάνω από 200 άτομα, διέσχισε τους κεντρικούς δρόμους της Θεσσαλονίκης φωνάζοντας αντιφασιστικά συνθήματα ενώ συχνά γίνονταν στάσεις και διαβάζονταν με ντουτούκα η προκήρυξη.

Από την Κυριακή μέχρι και την Πέμπτη, που έκλεινε η ύλη της εφημερίδας, γίνονταν συνεχείς συνελεύσεις στην κατεύθυνση της κλιμάκωσης των κινητοποιήσεων και της έκφρασης μιας δυναμικής απάντησης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΗΠΑ: Χαφιέδες, σκευωρίες και προβοκάτορες ενάντια στα κοινωνικά κινήματα

ΣΤΗΝ MINNESOTA των ΗΠΑ, οι πράκτορες του COINTELPRO (του "προγράμματος" που συγκρότησε στις αρχές της δεκαετίας του '70 το FBI ενάντια στα πολιτικά κινήματα) συνεχίζουν τη δράση τους. Στην Minnesota είναι γνωστή η υπόθεση των δύο πρακτόρων του FBI που σκοτώθηκαν στον καταυλισμό Pine Ridge Lakota Sioux το 1975, υπόθεση για την οποία φυλακίστηκε με χαλκευμένα στοιχεία ο ινδιάνος αγωνιστής Leonard Peltier που παραμένει μέχρι σήμερα στην φυλακή. Σε αυτή την πολιτεία έχει διεξαχθεί το μεγαλύτερο μέρος του πολέμου της κυβέρνησης ενάντια στο AIM (Αμερικάνικο Κίνημα Ινδιάνων). Ανάμεσα στα πολλά μέλη του που δολοφονήθηκαν ήταν και η Anna Mae Pictu Aquash.

Τώρα η κυβέρνηση ανοίγει ξανά την υπόθεση της δολοφονίας της Aquash, όχι όμως για να στρέψει τις έρευνες προς το FBI, αλλά γιατί "σύμφωνα με τις πληροφορίες" η Aquash δολοφονήθηκε από μέλη του AIM που την υποψιάζονταν για πράκτορα της ασφάλειας! Ο σκοπός είναι προφανής: διώξεις ενάντια στα μέλη του AIM, μετατροπή της δολοφονημένης από σύμβολο της ινδιάνικης αντίστασης σε χαφιέ, σύγχυση και καχυποψία.

Στην Minnesota πάλι, το 1992, οχτώ μαύροι συνελήφθησαν σαν μέλη της ομάδας "Vice Lords", κατηγορούμενοι για το φόνο ενός μπάτσου και του Ed Harris που υποτίθεται ήταν χαφιές που είχε τοποθετηθεί από τους μπάτσους στην οργάνωση. Κατά τη διάρκεια της δίκης οι κατηγορούμενοι διαβεβαίωσαν ότι πράκτορες του FBI εφάρμοσαν στον Ed Harris την τακτική "badjacket", που συνίσταται στο να σε χαιρετά δημόσια στους δρόμους των γκέτο κάποιος που όλοι γνωρίζουν ότι είναι ασφαλής ώστε σιγά σιγά να δημιουργηθεί η φήμη ότι και εσύ ο ίδιος είσαι ασφαλής. Στην πραγματικότητα ο Harris, όπως και άλλοι μαύροι την ίδια περίοδο, δολοφονήθηκε από τους μπάτσους που ήθελαν να εκδικηθούν για το φόνο του δικού τους, ενώ η ιστορία με τον "πληροφοριοδότη" κατασκευάστηκε για να μπορέσουν να πραγματοποιήσουν τις συλλήψεις.

Εκτός όμως από τις δολοφονίες και τις σκευωρίες σαν αυτές που προαναφέραμε, οι άντρες του COINTELPRO χρησιμοποιούν και μία ακόμα μέθοδο για να "διασφαλίσουν την τάξη": προσπαθούν να στρέψουν τις διάφορες μειονότητες τη μία ενάντια στην άλλη. Φτάνουμε έτσι στην πιο πρόσφατη από τις μεθοδεύσεις του FBI της Minnesota. Υποτίθεται λοιπόν σύμφωνα με την κατάθεση κάποιου Michael Fitzpatrick ότι η δεύτερη κόρη του Malcolm X, Quibilah Shabazz, τον πρόσλαβε για να δο-

λοφονήσει τον ηγέτη της ισλαμικής αφροαμερικάνικης οργάνωσης "Nation of Islam" Loyis Farrakhan. Αφέθηκε μάλιστα να διαρρεύσει ότι ο Fitzpatrick σχετιζόταν με την "εξτρεμιστική" εβραϊκή οργάνωση JDL (Εβραϊκή Αμυντική Λίγκα). Η κόρη ενός συμβόλου του αγώνα των μαύρων να αλληλοσκοτώνονται και μέσα στο παιχνίδι και οι Σιωνιστές. Δυστυχώς για το FBI η σούπα χάλασε όταν αποκαλύφθηκε η προϊστορία του Fitzpatrick. Στα 18 του χρόνια συνελήφθη καθώς προσπαθούσε να ανατινάξει ένα βιβλιοπωλείο με ρωσικά βιβλία στην Νέα Υόρκη. Δε φυλακίστηκε, αλλά με τις οδηγίες του FBI προσέγγισε τους Σιωνιστές της JDL και τους έπεισε να ανατινάξουν το Αιγυπτιακό Γραφείο Τουρισμού. Στην δίκη κατέθεσε ενάντια στα δύο μέλη της JDL που συνελήφθησαν και αφέθηκε ελεύθερος.

Το 1986 προσέγγισε το αναρχικό

βιβλιοπωλείο της Minneapolis "Backroom Anarchist Books" και προσπάθησε να πείσει τα μέλη του να βάλουν βόμβες. Όταν απέτυχε, φρόντισε να τοποθετήσει ένα κουτί με δυναμίτη πίσω από τα ράφια, "συμπωματικά" λίγο πριν οι μπάτσοι εισβάλουν στο βιβλιοπωλείο για να ψάξουν για ένα δραπετή. Το 1993 είχε συλληφθεί για κατοχή κοκαΐνης και προφανώς οι καταθέσεις ενάντια στην Quibilah Shabazz ήταν το αντίτιμο της απο-

σώτησής της σύλληψής του.

Οι μεθοδεύσεις του FBI καταγγέλθηκαν σε συνάντηση που πραγματοποιήθηκε στην Minnesota στις 18 Φλεβάρη 1995 με τίτλο "Χαφιέδες, σκευωροί και προβοκάτορες".

Στις 22 Φλεβάρη 1995, 30η επέτειο της δολοφονίας του Malcolm X πραγματοποιήθηκε πορεία μνήμης που απαίτησε την απελευθέρωση της κόρης του, η οποία όμως παραμένει προφυλακισμένη. (πηγή: Love & Rage, Απρίλης 1995)

Δολοφόνοι αθώων

ΣΤΙΣ 8 ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΤΟΥ 1994, στην Ιντιάνα των ΗΠΑ, εκτελέστηκε στην ηλεκτρική καρέκλα ο Ajamu Nassor. Αν δεν δράσουμε τώρα, την ίδια μοίρα θα έχει και ο Zion Yisrayah (βαπτισμένος Tommie Smith).

Στις 11 Δεκέμβρη 1980 μια έφοδος της αστυνομίας στο σπίτι του Zion και του Ajamu είχε αποτέλεσμα ένα νεκρό και ένα τραυματία. Ο τραυματίας ήταν ο Zion που, μαζί με τον Ajamu, ήταν πολιτικά ενεργός και σε

συνεχή αντιπαλότητα με τους μπάτσους εξαιτίας της αγωνιστικής τους στάσης στη μαύρη κοινότητα. Ο νεκρός ήταν ένας από τους μπάτσους που συμμετείχαν στην έφοδο. Ο μπάτσος είχε πυροβοληθεί στην πλάτη και η σφαίρα που τον σκότωσε δεν άνηκε σε κανένα από τα δύο όπλα που χρησιμοποιήθηκαν για αυτοάμυνα από τον Ajamu και τον Zion. Όταν οι μπάτσοι εισέβαλαν στο σπίτι, πυροβολώντας αδιάκριτα και πετώντας δακρυγόνα που έβαλαν φωτιά στα έπιπλα, όλοι οι άντρες και οι γυναίκες που έμεναν εκεί κοιμόντουσαν. Κατά τη διάρκεια της σύντομης ανταλλαγής πυροβολισμών, ο νεκρός μπάτσος ήταν αντιμέτωπος με τους κατοίκους του σπιτιού και αφού πέθανε από πυροβολισμό στην πλάτη, θα πρέπει προφανώς να είχε πυροβοληθεί από κάποιον που στεκόταν πίσω του. Και πίσω του στεκόντουσαν μόνο άλλοι μπάτσοι.

Παρόλα αυτά το δικαστήριο καταδίκασε τον Ajamu και τον Zion σε θάνατο στην ηλεκτρική καρέκλα. Οι δύο άντρες δικάστηκαν με συνήγορο υπεράσπισης διορισμένο από το κράτος: ενώ όλα τα στοιχεία που οδηγούσαν στην αθώωσή τους είτε εξαφανίστηκαν, είτε αγνοήθηκαν. Η εκδικητικότητα των μπάτσων και των

δικαστών γίνεται καταφανής και από το γεγονός ότι αρνήθηκαν να γίνει αναθεώρηση της δίκης.

Ο Ajamu Nassor έχει ήδη εκτελεστεί. Πρέπει να σώσουμε τη ζωή του Zion Yisrayah! Να απαιτήσουμε να εκδικαστεί εκ νέου η υπόθεσή του σε εφετείο, στέλνοντας γράμματα στον κυβερνήτη της Ιντιάνα, Evan Bayh, καταγγέλοντάς τον ως υπεύθυνο για τη δολοφονία του Ajamu Nassor.

Η διεύθυνση του κυβερνήτη Evan Bayh είναι: Office of the Governor, The State House, Indianapolis, IN 46204 USA (Fax: (317) 232-3443)

Το παραπάνω κείμενο βασίστηκε σε υλικό του Σύνδεσμου της Ιντιάνα για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (Human Rights Coalition of Indiana, 508 E. Corby Blvd., South Bend, IN 46617 USA)

Ταραχές σε συνοικία μεταναστών στις Βρυξέλλες

Δέκα τραυματίες ήταν ο απολογισμός συγκρούσεων μεταξύ μπάτσων και περίπου 400 διαδηλωτών, οι οποίοι τη νύχτα της 5ης Απριλίου βγήκαν οργισμένοι στους δρόμους συνοικίας μεταναστών στις Βρυξέλλες και άρχισαν να καταστρέφουν κτίρια και αυτοκίνητα. Είχε προηγηθεί ο τραυματισμός ενός τούρκου μετανάστη από πυρά ενός μπάτσου. Ο μπάτσος άρχισε να πυροβολεί όταν ο τούρκος μετανάστης που οδηγούσε το αυτοκίνητό του αρνήθηκε να συμμορφωθεί στην υπόδειξή του να σταματήσει για έλεγχο. Από τη σφαίρα ο μετανάστης τραυματίστηκε στο πόδι αλλά η ζωή του ευτυχώς δεν διατρέχει κίνδυνο. Λίγο μετά το περιστατικό εκατοντάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στο κέντρο του Μόλενμπεκ και έστησαν οδοφράγματα. Συνελλήφθησαν περίπου 30 διαδηλωτές.

Εγκληματοποίηση της αντιφασιστικής δράσης στη Γερμανία

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΤΟΥ 1991 στο Gottingen της Γερμανίας ξεκίνησαν μια σειρά από ανακρίσεις σχετικά με την παραβίαση του άρθρου 129α (υποστήριξη, συμμετοχή, σχηματισμός τρομοκρατικών οργάνσεων). Αφορμή για τις έρευνες ήταν οι 52 αντιφασιστικές επιθέσεις που είχαν πραγματοποιηθεί από το 1981 στην περιοχή του Gottingen. Η γενική εισαγγελία και το υπουργείο δικαιοσύνης της κάτω Σαξωνίας συγκρότησαν για να χειριστεί την υπόθεση μια ειδική επιτροπή, τη SoKo 606. Το Αύγουστο του 1992 πραγματοποιήθηκαν έφοδοι της αστυνομίας σε σπίτια στο Gottingen το Osterode και το Βερολίνο χωρίς όμως νομική συνέχεια, όπως έγινε και με τις έρευνες που πραγματοποιήθηκαν αργότερα, το Νοέμβρη του 1992 στο Ulzen.

Σταδιακά όμως άρχισε να διαρρέει ότι στόχος των ερευνών ήταν η οργάνωση Autonomie Antifa, ενώ ο τύπος άρχισε να φτιάχνει το κλίμα που τελικά οδήγησε, στις 6 Ιούνη 1994, σε έφοδους της αστυνομίας σε 17 σπίτια μελών της Autonomie Antifa. Έρευνες δεν έγιναν μόνο στο Gottingen αλλά και στην Κάτω Σαξωνία, την

Εσση και την Βεστφαλία. Συνολικά πραγματοποιήθηκαν 30 έφοδοι. Ερευνήθηκαν επίσης τα γραφεία του φοιτητικού συλλόγου του πανεπιστημίου του Gottingen και το infoshop (Buchladen Rote Strasse), στούντιο γραφιστικών και τυπογραφείο.

Υποστηρίχθηκε από τους μπάτσους ότι η Autonomie Antifa βρισκόταν σε άμεση επαφή με τη RAF. Οι κατηγορίες για παραβίαση του άρθρου 129α κυρίως βασίζονται σε μια αφίσσα που εκδόθηκε από την ομάδα "KuK" (τέχνη και αγώνας) για να προπαγανδίσει μια εκδήλωση της Autonomie Antifa, στις 6 Μάη 1993.

Στην εκδήλωση είχαν μιλήσει εκτός από τα μέλη της Autonomie Antifa, και δύο πρώην κρατούμενοι της RAF, η Gisela Dutzi και Gunter Sonnemberg. Η αφίσσα απεικόνιζε ότι είχε απομείνει από τη φυλακή Weiterstadt μετά την ανατίναξή της από μέλη της RAF το Μάρτη του ίδιου χρόνου.

Το Γενάρη του 1995 ξεκίνησε νέος κύκλος ερευνών. Στις κατηγο-

ρίες που έχουν απαγγελθεί ενάντια στο infoshop και στα 25 άτομα που σχετίζονται με την Autonomie Antifa, προστέθηκαν οι έρευνες για παραβίαση του άρθρου 129α από την ομάδα "KuK". Αφορμή για να ξεκινήσουν οι ανακρίσεις ήταν ένα φυλλάδιο που είχε εκδόσει η ομάδα "KuK", σαν τμήμα της έκθεσης που πραγματοποιήθηκε στις 9 Οκτώβρη στο Gottingen, με θέμα "Απαγορευμένη Τέχνη".

Η ομάδα "KuK" συγκροτήθηκε στις αρχές της δεκαετίας του '80.

Από το 1985 οι αφίσσες, οι πίνακες και οι εκδηλώσεις της συνεχώς απαγορεύονταν. Έρευνες σε σπίτια και κατασχέσεις συνέβαιναν αδιάκοπα όλη την περασμένη δεκαετία. Η "KuK" ήθελε να εκθέσει δημόσια όλη την κρατική καταστολή εναντίον της με την έκθεση της 9 Οκτώβρη.

Παρουσιάζονταν αφίσσες και πίνακες που είχαν απαγορευτεί από το 1983 έως το 1994. Ένα μεγάλο φυλλάδιο 60 σελίδων που περιείχε τις απαγορευμένες αφίσσες μοιράζονταν στην εκδήλωση και τώρα αποτελεί βάση των κατηγοριών για παράβαση του αντιτρομοκρατικού.

Αναμένεται μια μακροχρόνια και δαπανηρή δίκη. Ο αγώνας θα διεξαχθεί και σε δικαστικό και σε πολιτικό επίπεδο. Είναι απαραίτητη η διεθνής αλληλεγγύη, για να υψωθεί σαν εμπόδιο στην εγκληματοποίηση των πολιτικών αγώνων. Οι δίκες θα αρχίσουν το καλοκαίρι του 1995. (Κείμενο της Autonomie Antifa & KuK, c-o Buchladen Rote Strasse, Rote Strasse 10, 37073 Gottingen, Germany)

ΛΟΥΙΖ ΜΙΣΕΛ: Η ζωή και το έργο μιας επαναστάτριας

Η ΛΟΥΙΖ ΜΙΣΕΛ γεννήθηκε στην Γαλλία το 1831. Παιδί μίας υπηρέτριας έδειξε ιδιαίτερη αγάπη για την επανάσταση από τα παιδικά της ακόμα χρόνια. Στα 22 της χρόνια επιλέγει να γίνει δασκάλα σε ιδιωτικό σχολείο ώστε να μην είναι αναγκασμένη να δώσει τον όρκο στον αυτοκράτορα. Σε όλη της τη ζωή θα πιστέψει ότι η δημοκρατία έχει χρέος να θεραπεύει όλα τα δεινά, συλλογικά είτε ατομικά. Αφιερώνεται σε ένα σύστημα διδασκαλίας όπου στηρίζεται στην παρατήρηση της φύσης, κάτι πρωτοφανές για την εποχή εκείνη.

Το 1856 πάει στο Παρίσι όπου γίνεται παιδαγωγός της Σολάζ Σάνδης, κόρης του Βίκτωρα Ουγκό και αρχίζει να γνωρίζεται με διάφορους επαναστάτες όπως το Ζύλλ Βαλλές, ο Ραούλ Ρικκό, ο Λισσαγκαρά, ο πρωτοστάτησαν στην Κομμούνα, ο Τολαίν που ήταν από τους ιδρυτές της Α Διεθνούς, και διάφορους άλλους. Το Μάρτιο του 1871 ανακηρύσσεται η Κομμούνα και βρίσκει τη Λουίζ Μισέλ να συμμετάσχει με όλη της την ψυχή. Πολεμά σαν αληθινός στρατιώτης, πάνω στα οδοφράγματα και άλλες φορές ενθαρρύνει τους συντρόφους της απαγγέλλοντας ποιήματα. Συλλαμβάνεται όταν οι Βερσαλιέροι μπαίνουν στην πρωτεύουσα. Γλιτώνει την εκτέλεση ως εκ θαύματος, και εξορίζεται στην Νέα Καληδονία μαζί με άλλους κομμουνάριους.

Ακούραστη επαναστάτρια γίνεται

φίλη των Ινδιάνων Κανάκ και οργανώνει για τα παιδιά τους μία τάξη σχολείου σε μία καλύβα. Προτείνει στο θέατρο των εκτοπισμένων να παιζείται η λαϊκή μουσική των Ιθαγενών. Ξεσπά σκάνδαλο. Απογοητευμένη δηλώνει "Κατάλαβα. Οι Κανάκ πρέπει να μείνουν αποκτηνωμένοι. Απαγορεύεται να πλουτίσουμε το πνεύμα τους".

Το 1878 όταν ξεσπά η μεγάλη εξέγερση των Κανάκ την κατηγορούν ότι βοήθησε τους εξεγερμένους να κόψουν τα τηλεγραφικά σύρματα, κάτι που όμως δεν είναι αλήθεια. Παρόλα αυτά η Λουίζ Μισέλ στέκεται στο πλευρό των εξεγερμένων. Η εξέγερση καταστέλλεται. Το 1880 επιστρέφει στο Παρίσι όπου την υποδέχονται δέκα χιλιάδες άτομα. Μπροστά στην εικόνα του συγκεντρωμένου πλήθους συγκινημένη δηλώνει: "Η πεθαμένη επανάσταση είναι η ανεστημένη επανάσταση... Την ημέρα που όλοι όσοι έχουν συκοφαντήσει την Κομμούνα δε θα υπάρχουν πιά, θα έχουμε πάρει την εκδίκησή μας. Οι θρησκείες σκορπούν στο φύσημα του ανέμου, και είμαστε εμείς οι μόνοι αφέντες της μοίρας μας. Σήμερα το καράβι φάντασμα προχωρεί. Ο λαός, ακόμα δεσμώτης που σέρνει τις αλυσίδες του, θα μας απαλλάξει από τους ανθρώπους που μας χαντάκωσαν, και θα κατακτήσει και αυτός την ελευθερία του".

Το 1883 πρωτοστατεί σε μία διαδήλωση ξυλουργών. Η πορεία χτυπιέται

από την αστυνομία και ακολουθούν συγκρούσεις και εκτεταμένες λεηλασίες. Στην δίκη που θα γίνει στις 22 Ιουνίου, αρνούμενη το δικηγόρο του της είχαν ορίσει, αναλαμβάνει να υπερασπίσει μόνη τον εαυτό της.

"Βρίσκεται περιέργο μία γυναίκα να τολμά να αναλαμβάνει την υπερασπίση της μαύρης σημαίας... Η μαύρη σημαία είναι η σημαία των απεργιών, δείχνει ότι ο εργάτης δεν έχει ψωμί. Είμαστε σήμερα σε τέλεια εξαθλίωση, και έχουμε δημοκρατία. Αυτό όμως δεν είναι δημοκρατία. Μας μιλούν για ελευθερία: υπάρχει η ελευθερία του λόγου, με κατάληξη πέντε χρόνια καταναγκαστικά έργα. Όσο για την ελευθερία του συνέρχεσθαι, ίδια κατάληξη. Ο λαός πεθαίνει της πείνας. Ε και λοιπόν ναι. Πήρα τη μαύρη σημαία και βγήκα να πω ότι ο λαός ήταν χωρίς δουλειά και χωρίς ψωμί. Ίδου το έγκλημά μου. Κρίνετέ με όπως εσείς νομίζετε. Σκεφθείτε το καλά. Αν υπάρχουν τόσοι αναρχικοί, αυτό συμβαίνει γιατί πολλοί άνθρωποι, είναι απησυχασμένοι με την θλιβερή κωμωδία που τόσα χρόνια μας παίζουν οι κυβερνήσεις μας". Καταδικάζεται σε έξι χρόνια κάθειρξη αλλά απελευθερώνεται το 1886 με τη γενική αμνηστία.

Το Γενάρη του 1888 κατά τη διάρκεια μίας διαλέξης δέχεται δύο σφαίρες στο κεφάλι. Γλιτώνει το θάνατο και υπερασπίζεται αργότερα στο δικαστήριο τον επίδοξο δολοφόνο της. Ακούραστη προπαγανδίστρια βρί-

Η συλλογή της Λουίζ Μισέλ από γραβούρα της εποχής

σκειται παντού σε όλα τα μέτωπα του κοινωνικού και πολιτισμικού αγώνα.

Στις 20 Μαρτίου του 1904 δίνει την τελευταία της διάλεξη μετά από μία βαριά πνευμονία που την εξασθενεί τελείως, στα μέσα του Μάρτη. Το θέμα της: "Στις πύλες του θανάτου". Αναλύει τα φαινόμενα που της φανερώθηκαν κατά τη διάρκεια της ασθένειάς της και ανακαλύπτει την προαισθηση του ανθρώπινου

μέλλοντος. "Μιλάω με λιγότερη σαφήνεια για όλα αυτά τα πράγματα. Ήταν μεγάλα και ωραία, έχει βουλιάξει το κακό που είχε προκύψει από την προαιώνια εξαθλίωση, οι παλιές και οι τωρινές φιλίες, οι συμπάθειες που δένονται είναι ρεύματα ζωής. Φαίνεται ότι η άπειρη αγάπη έγινε μία αίσθηση και σας τυλίγει. Από εκεί γύρισα, και έχω φυλάξει αυτή την άπειρη αγάπη".

ΕΜΙΛΙΑΝΟ ΖΑΠΑΤΑ: Στα μονοπάτια της επανάστασης

ΣΤΙΣ 18 ΑΠΡΙΛΗ κλείνουν 76 χρόνια από το θάνατο του Μεξικάνου επαναστάτη Εμιλιάνο Ζαπάτα. Ενόσ ανθρώπου που ο αγώνας του για τα δικαιώματα των φτωχών αγροτών του τόπου του εμπνέει ακόμα και σήμερα χιλιάδες Εξοικωμένους που αγωνίζονται ένοπλα για το δικαίωμα στη γη και την ελευθερία. Και βέβαια μιλάμε για το επαναστατικό κίνημα των Ζαπατίστας που παρόλες τις επιφυλάξεις και αρνήσεις που μπορεί κανείς να έχει, αποτελεί

νά του μεξικάνικου νότου" (εργασία συντρόφων από τη Θεσσαλονίκη) καθώς και η "Ιστορία των επαναστάσεων" των εκδόσεων Ακμή.

Η κατάσταση στο Μεξικό στις αρχές του αιώνα

Η κατάσταση στο Μεξικό στις αρχές του αιώνα μπορούσαμε να πούμε (τραβηγμένα ίσως) ότι διαφέρει και πολύ από τη σημερινή του κατάσταση. Λιγότερες από 300 οικογένει-

μερινό γεγονός. Το αυταρχικό καθεστώς μέσα από την αποκάλυψη τυραννίας προσπάθησε να εξασφαλίσει την ηρεμία στη χώρα και να προσελκύσει το ξένο κεφάλαιο, ξεπουλώντας τις πρώτες ύλες και την εργατική δύναμη του μεξικάνικου λαού στους αμερικάνους κυρίως κεφαλαιοκράτες.

Η επαναστατική παράδοση

Οι συνθήκες εξαθλίωσης που ζούσε ο λαός δεν μπορούσαν να περάσουν ανώδυνα για την εξουσία του Ντιάζ. Οι εξεγέρσεις των Ινδιάνων διαδέχονταν η μία την άλλη και πάντα καταστέλλονταν πνιγμένες στο αίμα. Έτσι κι αλλιώς η ζωή των Ιθαγενών δεν είχε την παραμικρή σημασία για τον μεξικανό γαιοκτήμονα και τις κυβερνήσεις τους. Σημαντικότερες από αυτές είναι εκείνες του 1885 και του 1898.

Το 1869 αρχίζουν οι πρώτες προσπάθειες οργάνωσης και αντίστασης της μεξικάνικης εργατικής τάξης. Ο αναρχοσυνδικαλισμός αποτελεί την κυρίαρχη τάση του νεογέννητου εργατικού κινήματος. Κάτω από την επίδραση αμερικάνων και μεξικανών αναρχικών ξεσπούν δυναμικές απεργίες που για την καταστολή τους χρησιμοποιούνται δυνάμεις του αμερικανικού στρατού όπως αυτή των εργατών χαλκού στην Καναβέα το 1906 και των τηλεγραφικών στην Ρίο Μπλάνκο το 1907. Στις αρχές του αιώνα ιδρύεται το φιλελεύθερο μεξικανικό κόμμα που κάτω από την επιδραση του Ricardo Flores Magon επιθετεί τις ριζοσπαστικές θέσεις του αναρχισμού και του ελευθεριακού κομμουνισμού. Στην 1η Ιούλη του 1906 δημοσιοποιείται το πρόγραμμα του κόμματος που προτείνει την коллекτιβοποίηση της γης και την πολιτική της ομοσπονδιοποίησης. Κεντρικό σύνθημα είναι το "Γη και Ελευθερία".

Η ζωή και ο θάνατος του Εμιλιάνο Ζαπάτα

Ο Εμιλιάνο Ζαπάτα γεννήθηκε το 1878 στο Ανενοούλκο της πολιτείας του Μορέλος από οικογένεια μικρογαιοκτημόνων. Από νεαρή ηλικία εμπλέκεται με τις αγροτικές διενέξεις

και πρωτοστατεί στη καταλήψεις γης και της διανομής της στους ακτήμονες.

Στην αρχή της μεξικάνικης επανάστασης τάσσεται με το πλευρό του προέδρου Μαδέρο, από τον οποίο αποστασιοποιείται όταν ο πρώτος αθετεί τις υποσχέσεις του και στρέφεται ανοιχτά ενάντια στον Καρράντζα που το διαδέχτηκε την προεδρία μετά το Χονέρτα. Επικεφαλής των χωρικών πραγματοποιεί "στρατιωτικές" επιχειρήσεις σε όλη την περιοχή του νότου και εισέρχεται στην πόλη του Μεξικό το 1914 μαζί με τον Πάντζο Βίλια και καταλαμβάνουν το προεδρικό μέγαρο. Η πολιτική του Ζαπάτα δεν μπορεί να χαρακτηριστεί κομμουνιστική πολύ περισσότερο αναρχική. Η εξέγερση του και οι σοσιαλιστικές της κατευθύνσεις πηγαίνουν περισσότερο από ένα "πρωτόγονο" αίσθημα δικαιοσύνης για τους εξαθλιωμένους αγρότες που ζητούσαν καλύτερες συνθήκες ζωής και ελευθερία. Από εκεί και πέρα ο Ζαπάτα έμεινε δέσμιος των θρησκευτικών αισθημάτων του μεγαλύτερου μέρους των μαχητών του, πράγμα που έκανε

αδύνατη τη συμμαχία με τους αναρχοσυνδικαλιστές πολυποφύλακες που χαρακτηριζόνταν για το μαχητικό αθεϊσμό τους.

Η σκέψη του Ζαπάτα παρουσιάζεται συνοπτικά στην διακήρυξη της Ayala που αποτελεί και την αρχή του 10έτους αγώνα του ενάντια στην αστική τάξη της χώρας που ζητά αναδιανομή της γης στους αγρότες, τον ορισμό προέδρου από τους αρχηγούς των επαναστατών και τη διενέργεια εκλογών κάτω από την ευθύνη του προταθέντος προέδρου.

Ο Εμ. Ζαπάτα δολοφονήθηκε σε παγίδα που του στήθηκε κατά την επίσκεψή του στο αγρόκτημα Τσιναμέκα για συνομιλίες με το συνταγματάρχη Γκουαχάρδο. Λίγα χρόνια πριν προφητικά δήλωνε "Όσο είμαι ζωντανός, αυτοί οι πολιτικοί δε θα αποδώσουν δικαιοσύνη στον λαό. Δε θα δω ποτέ τους καρπούς που φυτέψαμε, το ξέρω. Εσείς όμως θα τους δείτε.". Ο μεγάλος επαναστάτης ακόμα αναζητά τη δικαίωση των οραμάτων του, αυτή τη φορά όμως μέσα από το όνομα αυτών που συνεχίζουν τον αγώνα στα βουνά του νότιου Μεξικό.

το πιο σύγχρονο παράδειγμα αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση και εξουσία ανθρώπου από άνθρωπο.

Σήμερα θα προσπαθήσουμε να παρουσιάσουμε τη ζωή το έργο και το θάνατο του μεγάλου επαναστάτη. Σε αυτή την προσπάθεια σημαντικών συντρόφων και ανεξάντλητος βοηθός στάθηκε το βιβλίο "από τα βου-

νεις κατείχαν πάνω από το μισό της μεξικάνικης έκτασης, ενώ το 80% των μεξικανών ζούσε σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης θυμίζοντας περισσότερο δούλους παρά ελεύθερους πολίτες. Κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης του στρατηγού Πορφύριο Ντιάζ, οι πολιτικές δολοφονίες και οι εξαφανίσεις μετατράπηκαν σε καθη-

17 ΑΠΡΙΛΗ 1854 Γεννιέται ο αμερικανός θεωρητικός του ανρχικού ατομικισμού Μπένζαμιν Τάκερ.

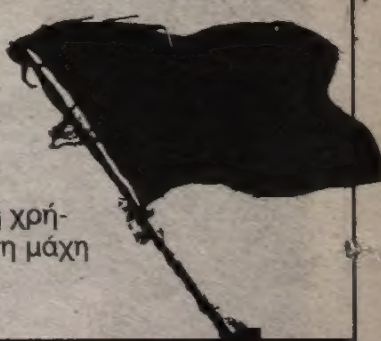
18 ΑΠΡΙΛΗ 1919 Δολοφονείται ο μεξικανός επαναστάτης Εμιλιάνο Ζαπάτα.

18 ΑΠΡΙΛΗ 1986 Αρχίζει η πρώτη πανελλήνια συνάντηση αναρχικών στην Πάτρα.

19 ΑΠΡΙΛΗ 1943 Αρχή της εξέγερσης του γκέτο της Βαρσοβίας.

20 ΑΠΡΙΛΗ 1830 Γεννιέται η αναρχική επαναστάτρια Λουίζ Μισέλ.

22 ΑΠΡΙΛΗ 1915 Πρώτη χρησιμοποίηση όπλων στη μάχη του Υπρ.

Προετοιμάζοντας την Πρωτομαγιά...

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ 8 Απρίλη πραγματοποιήθηκε συζήτηση στο Πολυτεχνείο έπειτα από το κάλεσμα των Αυτόνομων Εργατικών Συσπειρώσεων.

Λόγω της επιμονής αριστερίστικων οργανώσεων και κυρίως της ΣΑΚΕ (που κανείς δεν τους είχε καλέσει) της κατάδειξης των αναγκών τους εργατικού κινήματος για μια "φωτισμένη πρωτοπορία" - φυσικά η πρωτοπορία θα είναι αυτοί - η συζήτηση δεν πήρε το χαρακτήρα που ίσως θα έπρεπε να πάρει. Υπήρξε αδυναμία (;) τοποθέτησης πάνω στους άξονες που προβάλλουν οι σύντροφοι των ΑΕΣ. Κοινή παραδοχή όλων των συντρόφων που πρόλαβαν να μιλήσουν πριν τους αριστερίστες και κάποιοι μετά, ήταν η ανάγκη για μια όσο το δυνατό καλύτερη παρέμβαση σε κάποιους εργασιακούς χώρους ή εργατογειτονίες με αποκορύφωμα την 1η Μάη.

Αναγνωρίζοντας την ανάγκη μιας τέτοιας παρέμβασης θα σταθούμε στο περιεχόμενο του καλέσματος των ΑΕΣ. Είναι σαφές ότι όταν μιλάμε για εργαζόμενους εννοούμε το σύνολο των καταπιεσμένων από τη μισθωτή εργασία και όχι την "κλασική" έννοια του προλεταριάτου, του χειρωνακτικού εργάτη.

Η γενική θεώρηση των αναρχικών χρησιμοποιεί σαν κύριους μοχλούς της τον αγώνα ενάντια στη μισθωτή εργασία, το κράτος και

την εξουσία. Αυτό μαζί με την πρόταση της κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής, της αυτοδιαχείρισης και της αυτοοργάνωσης που στοιχειοθετούν το όραμα μιας ελεύθερης κοινωνίας, αυτής του ελευθεριακού κομμουνισμού, είναι η βάση της προπαγάνδας στους εργασιακούς χώρους.

Η πρόταση των τριών αξόνων της ΑΕΣ έρχεται να καλύψει το κενό που αφήνει μια γενική και αόριστη συνθηματολογία που έχουμε συνηθίσει τα τελευταία χρόνια να επικαλούμαστε σε κάθε πολιτικό γεγονός, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι η συνθηματολογία αυτή δεν συμπυκνώνει -αν και συχνά αφαιρετικά- τα κοινωνικά προτάγματα της κοινωνικοπαρεμβατικής δραστηριότητας του ευρύτερου ριζοσπαστικού αντιεξουσιαστικού χώρου:

Προβολή άμεσων αιτημάτων πάλης

Η διατύπωση διεκδικητικών προταγμάτων στους εργασιακούς αγώνες έχει να κάνει με την επικέντρωση σημείων που είναι ικανά να αναδείξουν το λόγο και τη δράση μας ενάντια στη μισθωτή εργασία και τους μηχανισμούς επιβολής της. Διαδικασία που πέρα από το ότι εκφράζει στο επίπεδο της καθημερινότητάς μας τις έννοιες της αντίστασης και της αξιοπρέπειας δίνει τη δυνατότητα ευκολότερης προσέγγισης των θέσεων μας που σήμερα

φαντάζουν ολοένα και περισσότερο ουτοπικές. Είναι ξεκάθαρο ότι η πρακτική αυτή δεν αναγνωρίζει το ρόλο του Κράτους σαν διαμεσολαβητή της αντίθεσης εργαζόμενων-κεφαλαίου, ούτε προσπαθεί να λειτουργήσει συντεχνιακά και ωφελιμίστικα μέσα στις ισχύουσες κοινωνικές συνθήκες.

Μέσα από τα συγκεκριμένα αιτήματα:

α) Μείωση ωρών εργασίας, β) Αύξηση αποδοχών, γ) Καταγγελία εργασιακών σχέσεων, μας δίνεται η δυνατότητα απεύθυνσης σε εργασιακούς χώρους με συγκεκριμένα αιτήματα που είναι ικανά να καταδείξουν το μέγεθος της καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Η διατύπωση αιτημάτων διεκδικητικού χαρακτήρα πρέπει να στηρίζεται στη συνολική θεώρηση της ανάπτυξης της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και των συνεπειών της, να αμφισβητεί το ρόλο και τις μεθόδους εφαρμογής της σύγχρονης τεχνολογίας, να θέτει το ζήτημα του υπερκέρδους από το κεφάλαιο να απορρίπτει την ίδια την ύπαρξη της μισθωτής εργασίας. Ταυτόχρονα πρέπει να είναι εμφανές το όραμα για μια άλλη κοινωνία που θα αποτελείται από ελεύθερους ανθρώπους και όχι τάξεις, πάνω στις κοινωνικά δίκαιες αξίες της αυτοδιαχείρισης, της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης.

Αλληλεγγύη στους μετανάστες

Είμαστε αλληλέγγυοι στους μετανάστες εργάτες όχι γιατί είμαστε απλώς ουμανιστές. Είμαστε αλληλέγγυοι γιατί είμαστε ταξικά άρρηκτα συνδεδεμένοι με τα αδέρφια μας σε όποια φυλή κι αν ανήκουν, ό,τι χρώμα κι αν έχουν. Πρέπει να είναι φανερό ότι δεν ταυτιζόμαστε με το σύγχρονο έθνος -

κράτος ιδιαίτερα αυτή την εποχή όπου η καπιταλιστική αναδιάρθρωση δε γνωρίζει κρατικούς-συνοριακούς φραγμούς. Τώρα, παρά ποτέ, βασικό πρόταγμα μας δεν μπορεί παρά να είναι η διεθνιστική αλληλεγγύη, η αλληλεγγύη των λαών ενάντια στο κεφάλαιο και πέρα από τα σύνορα. Οι εργάτες πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι μόνο ο κοινός αγώνας, αυτοοργανωμένος αντιεργαρχικά και με σαφή αντιεξουσιαστικό προσανατολισμό μπορεί να οδηγήσει στην κοι-

ΚΑΛΕΣΜΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗΣ ΤΗΝ 1η ΜΑΗ ΤΟΥ '95

Σύντροφοι.

Γνώμη μας είναι ότι με αφορμή την 1η ΜΑΗ είναι δυνατόν και χρειάζεται να προβάλουμε και να προπαγανδίσουμε στους εργαζόμενους, τους μαθητές και φοιτητές τις ιδέες της αυτοοργάνωσης, αυτοδιεύθυνσης, και χειραφέτησης απέναντι στο κεφάλαιο, το κράτος και τα συνδικάτα. Η 1η ΜΑΗ είναι μια ευκαιρία για την ανάπτυξη δραστηριότητας, σε μεγάλους εργασιακούς χώρους και εργατικές συνοικίες. Το πλαίσιο μιάς τέτοιας δραστηριότητας και της συγκέντρωσης μπορεί να είναι:

Α) Προβολή άμεσων αιτημάτων πάλης (δραστηκή μείωση των ωρών εργασίας, ουσιαστικές αυξήσεις, απόκρουση των νέων εργασιακών σχέσεων.)

Β) Συμβολή στη γέννηση Αυτόνομου Εργατικού κινήματος.

Κριτική και επίθεση σε συνδικάτα ΓΣΕΕ όχι μόνο σαν μορφές εργοδοτικού και κρατικού συνδικαλισμού, αλλά και συνολικής κριτικής της σχέσης εκπροσώπων - εκπροσωπούμενων.

Συνολική κριτική του Καπιταλισμού. Ανάγκη νέας κουλτούρας στο Εργατικό κίνημα.

Γ) Αλληλεγγύη στους μετανάστες.

Να ξεσκεπάσουμε τους πλαστούς διαχωρισμούς μεταξύ των καταπιεσμένων που θέτει η κυριαρχία. Αγώνας για οικοδόμηση ενότητας της εργατικής τάξης.

Πιστεύουμε ότι το παραπάνω πλαίσιο μπορεί να εξασφαλίσει μια κοινή αποτελεσματική δράση.

Μπορεί ακόμα να βοηθήσει στην έναρξη ενός γόνιμου διάλογου για την εργασία.

Υπάρχουν σκέψεις-προτάσεις για:

- Να εκδοθούν δύο αφίσες - κάλεσμα στη συγκέντρωση.
- Μία κεντρική προκήρυξη.
- Προκήρυξη στα Αγγλικά, Αλβανικά, Πολωνικά, (Ρωσικά μόνο στο ΜΕΤΡΟ).
- Εξορμήσεις σε μεγάλους χώρους και εργατικές γειτονιές.
- Διοργάνωση δύο συζητήσεων παραμονές 1η ΜΑΗ.
- Κεντρική συγκέντρωση και διαδήλωση στην Πλ. ΒΑΘΗΣ ή στο Περιστερί.

Η Συνέλευση θα γίνει το ΣΑΒΒΑΤΟ 8 ΑΠΡΙΛΗ ώρα 4.30 μ.μ στο Πολυτεχνείο (ΓΚΙΝΗ).

Αθήνα, Απρίλης '95

Αυτόνομες Εργατικές Συσπειρώσεις

ωνική απελευθέρωση. Διεκδικούμε έμπρακτα τα ίδια δικαιώματα -έστω και τα "κεκτημένα"- για όλους τους εργάτες

Αυτόνομο εργατικό κίνημα

(Κριτική στα συνδικάτα, μορφές οργάνωσης της πάλης των εργαζόμενων, ανάγκη διαμόρφωσης μιας νέας κουλτούρας)

Αν και ο συνδικαλισμός και τα συνδικάτα στη γέννηση τους ήταν επαναστατικά και φορείς μιας άλλης κουλτούρας, πυρήνες που προωθούσαν την επαναστατική αντιεξουσιαστική αυτοοργάνωση κάτι τέτοιοι σε καμιά περίπτωση δεν θα μπορούσαμε να πούμε ότι ισχύει σήμερα.

Τα συνδικάτα με τη σημερινή τους μορφή είναι φορείς της κυριαρχίας και ως προς τη δομή τους και ως προς τη δράση τους. Οι επιλογές τους σαφώς υπαγορεύονται από τις επιλογές του κεφαλαίου όντας αποκομμένα από την εργατική τάξη, αφού μιλάμε για επαγγελματίες συνδικαλιστές. Αυτό που πρέπει να αναζητήσουμε είναι νέες μορφές οργάνωσης στο βαθμό που η δράση μέσα στα υπάρχοντα συνδικάτα και σωματεία δεν έχει λόγο ύπαρξης.

Αυτό βέβαια δεν είναι γενικός κανόνας γιατί και μέσα στο "επίσημο" συνδικαλιστικό κίνημα υπάρχουν αντιθέσεις και αντιφάσεις που μπορούμε να εκμεταλλευτούμε παρεμβατικά, χωρίς φυσικά να πέφτουμε στην παγίδα της θεομοποιημένης συμμετοχής μας σε αυτό.

Η δράση αυτή και ο χαρακτήρας της πρέπει να αναζητηθεί επίμονα από τους συντρόφους που ενδιαφέρονται για μια τέτοια παρέμβαση που δεν πρέπει (και δεν θα) τελειώνει την Πρωτομαγιά.

Η προώθηση μαις κουλτούρας με αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά, είναι απαραίτητη για να αναδείξει την ηθική και να προβάλλει το δικαίο του αγώνα μας.

Βαδίζοντας προς την Πρωτομαγιά περιμένουμε και ελπίζουμε. Η κριτική του καλέσματος στηρίζει και προωθεί την προσπάθεια των ΑΕΣ.

Υ.Γ.: Το κάλεσμα των ΑΕΣ ήταν να μπει στην εφημερίδα των προηγούμενη βδομάδα αλλά από αμέλεια της τεχνικής ομάδας του ΑΛΦΑ δεν δημοσιεύτηκε... Ζητάμε συγγνώμη.

